

REGISTERED No. B. 156.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

પુસ્તક ક્રમ.

અંક ૬ માં.

અનુક્રમણિકા.

માર્ગશિર્ષ

સંવત ૧૯૮૦

૧ નૂતન વર્ષ. (પદ્ય) રા. સુદર.	૨૬૩
૨ હીવાળી દર્શન. (પદ્ય) ..	૨૬૪
૩ કૃષ્ણવાસુદેવે જતાવેલો ખેદ. (પદ્ય ૧-૨) ..	૨૬૫
૪ શ્રીમાન વર્ગને શિખામણ (લીખાસાધ) છગનલાલ.	૨૬૬
૫ નંદી સ્તુતિઓનો અર્થ-આખ્યા. (સ. ક. વિ.) ..	૨૬૭
૬ પ્રશ્નાત્તર-પ્રશ્નકાર. ઓધવજીભાઈ. ગીરધર. (૧-૨)	૨૬૮
૭ પુત્રોનો પરિમલ. (અમૃત) ..	૨૭૮
૮ કર્મની વેદીપર (મુનિ અમરેન્દ્રવિજય) ..	૨૭૯
૯ શ્રી હિતશિક્ષાના રાસતું રહસ્ય.	૨૮૨
૧૦ વર્તમાન યુગમાં નેવેલોનું સ્થાન. (મુનિ દર્શનવિજય) ૨૮૬	
૧૧ અભ્યુદયવિકાસ અર્થે મનને ઓધ. (અમૃતલાલ છાટાલાલ) ૨૯૦	
૧૨ પ્રભુ પ્રાર્થના. (દુહા) ..	૨૯૨
૧૩ અત્યંત ખેદકારક નોંધ.	૨૯૨
૧૪ એક ઓળખાણ.	૨૯૩
૧૫ વર્તમાન સમાચાર.	૨૯૪
૧૬ પુસ્તકો વિગેરેની પહોંચ.	૨૯૫

પ્રગટ કર્તા.

શ્રીક મુદ્ય રા. ૧-૮-૦

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા.

રેજી. રા. ૮-૪-૦

ભાવનગર.

જાનારં પુણ્યમસિધિ સાતું.

૬ છપાય છે.

- ૧ શ્રી અપ્પાવત્ત કલ્પદુર. આવૃત્તિ ત્રીણ.
- ૨ શ્રી ઉપગિતિ લગ્નપ્રપંચા કથા ભાષાંતર-વિભાગ ૨ બે.
- ૩ શ્રી ઉપદેશ પ્રામાન્ય ભાષાંતર. વિભાગ ૧ થો. આવૃત્તિ ત્રીણ.
- ૪ શ્રી વિગિતિ કાલાકા સુદૃષ ચરિત્ર ભાષાંતર. પર્વ ૭-૮-૯ (આવૃત્તિ ત્રીણ)
- ૫ શ્રી વર્ષાદાન હેતુના આદુત. સંસ્કૃત કાયા સાથે.
- ૬ શ્રી દિવસિકાના સાગરું સ્કરથ (જૈન ધર્મ પ્રકાશમાંથી).
- ૭ શ્રી ત્રિપદિ શલાકા પુદ્ગ ચરિત્ર ભાષાંતર. પર્વ ૩ થી ૬. આવૃત્તિ ૩ છ.
- ૮ શ્રી ચંદ્રાચલ વિગેરે ચાર પગલા. મૂળ. આવૃત્તિ બીણ.
- ૯ શ્રી ભોજ પ્રગંધ ભાષાંતર.
- ૧૦ શ્રી ઉત્તરધ્યયન સુત્ર. મૂળ, સાર્થ. કથાઓ સહિત.

૨. તૈયાર થાય છે.

- ૧૧ શ્રી હિમચંદ્રાચાર્ય ચરિત્ર.
- ૧૨ શ્રી પ્રકરણ પુણ્યમાળા. વિભાગ ૩ બે. (નાના નાના પ્રકરણો-સાર્થ.)
- ૧૩ ચારે દિશાના તીર્થોની તીર્થમાળા. (સાર્થ)

સંબોધ સિત્તરી પ્રકરણ. ભાષાંતર સહિત.

જાઠા ૧૨૫ અર્થ સહિત અને તેમાં આવેલા અનેક વિષયોની અનુક્રમણિકા સાથે સ્લા તરફથી છપાવીને બીણ આવૃત્તિ તરીકે હાલમાં બહાર પાડવામાં આવી છે. કિંમત ત્રણ આના.

સાધુ સાધવીને તેમજ સંસ્થાઓ વિગેરેને લેટ આપવા માટે તકલપ કરી આ સલાના પ્રમુખ કુંવરજી આણંદજીએ તેમના સદગત પત્ની રૂપાબીજી શ્રેયાર્થે રાખેલી છે. મળાવનાર સંસ્થા વિગેરેએ પોસ્ટેજ એક આના ચોકલેટ જાતની રૂપિયા માટે નાના નાના ચરિત્રો.

૧ બ્રહ્મ વિજય કથા.	૦-૩-૦	૨ કળાવતી વિગેરેની કથા.	૦-૩-૦
૩ શુકરાજ ચરિત્ર.	૦-૪-૦	૪ સરસ્વતી વિગેરેની કથા.	૦-૪-૦
૫ સુરપાળ વિગેરેની કથા.	૦-૩-૦	૬ યથોધર ચરિત્ર.	૦-૬-૦
૭ ચાર મેલ ઉપર ૧૨ કથા.	૦-૪-૦	૮ છ ગોટી કથા.	૦-૩-૦
૯ તેર કારીયાની કથા.	૦-૩-૦	૧૦ મયેક શ્રેષ્ઠી ચરિત્ર.	૦-૩-૦
૧૧ રતિસાર ચરિત્ર.	૦-૩-૦	૧૧ વત્સરાજ ચરિત્ર.	૦-૩-૦
૧૨ નળ દમયંતી ચરિત્ર.	૦-૩-૦	૧૨ પુણભદ્ર ચરિત્ર.	૦-૩-૦
૧૩ સુરસુંદરી ચરિત્ર.	૦-૩-૦	૧૩ કુવનભાત કેવળી ચરિત્ર.	૦-૩-૦

૧૪ ચરિત્રો એક સાથે લેનારા રૂ. ૩ લેવામાં આવશે.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

જં કલ્લે કાપવ્વં, તં અજ્જંચિય કરેહુ તુમાણા ।

વહુવિગ્ધો હુ મુહુત્તો, મા અત્તરં પડિસ્કેહ ॥ ૧ ॥

“જે કાલે કરવું હોય (શુભ કાર્ય) તે આજે જ અને તે પણ ઉતાવળે કર, કારણકે એક મુહૂર્ત (બે ઘડી) પણ ઘણા વિધવાળું હોય છે, મારે બપોર સુધી પણ અમીશ નહીં”
(નિલંબ કરીશ નહીં)

પુસ્તક ૩૯ મું.] માર્ગશિર્ષ-સંવત ૧૮૮૮. વીર સંવત ૨૫૫૦. [અંક ૯ મો.

નૂતન વર્ષ

તોટક ૧૭૮.

- ૧ નભમંડળમાં રવિ એક ઉગ્યો, ઉર હર્ષિતજો શુ શુભાળ ઉગ્યો; ગત વર્ષ દુન્યુ ભવ આગરમાં, વિકર્યાં કમળો ઉર્મી સરમાં.
- ૨ બળનેત્ર દ્રવ્યો રમરીલીલ મહ્યાં, ગત વર્ષ કુકર્ત્યું હાથ સહ્યાં; કરણી શુભ હર્ષ હુદે ભરતી, સ્મૃતિજો ગતવર્ષની આંખી થતી.
- ૩ ભૂતકાળ ભૂત્રી ઘણુ આ અમૂત્રી, ભવિ આત્મહિનિર્ણયું કે ઉજરી; લલ સર્વ પ્રભુ વીર મુક્તિ વર્ધા, શુક્ર ગૌતમ કેવળજ્ઞાન લલા.
- ૪ મુખમેજ ઘડી ઉઠી બગૃત થા, રમરી વીર વિદ્ય મન હર્ષિત થા; શુભ એ દિન નૂતન વર્ષનાં, જલથી અન્ને શુણનાં અરણાં.
- ૫ હાંખી ભારત એ પ્રભુપદે પળે, સહુએ પ્રભુ તત્ત્વ રહસ્ય કળે; વળી કર્મ પરંતર છેદી કરે, જરી મુક્તિ પુરી મુખ આંખી કરે.
- ૬ જગમાં અવળે નવલાં વર્ષે, મુખ શાન્તિવણાં અમીઓ વરસે; ધન ધાન્યની ઊભથી રંકે હસે, રમતાં મુખી બાળકે અંક વસે.
- ૭ શુભ આશીષ સહ અભિનંદન હો, પ્રભુ મહાવીરને નિત્ય વંદન હો; હિલથી વિપવલ્લી નિકંદન હો, મહિમા જૈન ધર્મ પ્રકાશ વધો.

“ મુદર ”

૨૬૪

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

દીવાળી દર્શન.

(ઝીજા ઝરમર વરશે મેહ, લીજે મારી ગુદલડી-એ રાગ.)

આવો આવો વીરનાંબાળ, દીવાળી ઉજવીએ;
 વીરગુણમાં થઈ ગુલતાન, દીવાળી ઉજવીએ.—એ ટેક
 આંગણથી તિમિર દૂર કરવા, ઘરઘર દીપક દીપે રે;
 કર્મ ખસે અંતર અજવાળે, આત્મ જ્ઞાન જો દીપે—દીવાળી.
 કર્મ ફટાકા ફટ ફટ ફૂટે, ગાળે ચૈત્યો આજરે;
 આત્મલક્ષ્મીનું પૂજન કરવા, રાચે જૈન સમાજ—દીવાળી.
 સત્ય દયા તપ અખિલ વર્ષના, જમા તરફ સૌ લખીએરે;
 અસત્ય હિંસા મોજમળને, ઉધાર બાળુ લઇએ—દીવાળી.
 સરવૈયાં કરે આળસ ત્યાગી, નફો નુકશાન તપાસોરે;
 આત્મચોપડે પુન્ય પાપનો, દેખો બન્યો છુત્તમાસો—દીવાળી.
 હિતકર વહીએ રેણુ સુધામય, ધાણુ ગોળને ચાળીરે;
 કપટ લજી કરીએ વ્યાપારો, દયા હૃદયમાં રાળી—દીવાળી.
 સગાં ગુહે ઝટપટ પહોંચાડો, મીઠા લોજન થાળરે;
 જો મુનિવર સત્પાત્રે નાંખો, તો વરશે શ્રી માળ—દીવાળી.
 વીરપ્રભુ સુક્રિતપદ પામ્યા, જોતમ કેવળજ્ઞાન રે;
 અંતર આત્મ જ્યોત જગાવી, ધરીએ વીરતું ધ્યાન—દીવાળી.
 જે ક્ષણ પામ્યા જગતપિતામહ, વીર પ્રભુ નિર્વાણરે;
 તે ક્ષણ સંઘ ચતુર્વિધ જોતમ, શોક કરે ગિર્વાણુ*—દીવાળી.
 ધન્ય લડી નૂતન ચરભાતે, પ્રભુ ક્રીધ ભવનિસ્તારરે;
 ઝેર વેરના અગ્નિ જુઝાવી, ક્ષમા હૃદય વિસ્તાર—દીવાળી.
 પ્રતિપળ પ્રભુપદપંકજ પામી, પૂજીએ પુન્યપ્રભાવે રે;
 સુદર પ્રભુ પદ્મ પોત પ્રવેશી, પાપના પોટ ખૂળજો—દીવાળી.

“ સુદર ”

કૃષ્ણવાસુદેવે બતાવેલ ખેદ.

૨૬૫

કૃષ્ણવાસુદેવે બતાવેલ ખેદ.

(૧)

નાથ કહે છે મુજને મનુષ્યો દુભાવે,
 મુજપર બૂઝાંગ વ્યાળો ચઢાવે; નાથ કહે છે૦
 હું શુદ્ધ ચેતન રૂપે રહ્યો છું, પણ જડ જગમાં મનાવે;
 ભક્તમ પદ ઇતકાર કરી મારી, હલકી પદવી ઠરાવે— નાથ૦
 કાનુડો કદપીને મારું, ઇશ્વર નામ લખાવે;
 જ્યાં ત્યાં ખેલ કરીને મુજને, નટની તુલ્ય નચાવે— નાથ૦
 ભામિનીઓ ભેળો રઝાવાવી, લ'પટમાં લેખાવે;
 કપટી પણ કહેતા નવ ચૂક્યા, ચાહન ચૌર ઠરાવે— નાથ૦
 પશુપત્રી પરણાવી મારું, જગમાં હાસ્ય કરાવે;
 ધર્મના નામે દુકાનો માંડી, ટક ટક વેચાવે— નાથ૦
 શંકરનો અવતાર ઠરાવી, નાળો ભૂત ખનાવે;
 મહા વ્યસન મારામાં ટેવી, ગાંઝે ભાંગ દુકાવે— નાથ૦
 રાક્ષસને હું વગર વિચારે, વર દહ એમ જણાવે;
 બુદ્ધિશૂન્ય ગણીને મારું, ભોળો નામ ધરાવે— નાથ૦
 મુખ દુઃખમાં સંભાળુ તેનું, સાદુ આમ વળાવે;
 ધિક્ક ધિક્ક માનવ મિત્રો (?) તમને, દાણુદુઃખ કેમ નાવે—નાથ૦

(૨)

માનવ મુજને માનવ જોવો ખનાવે,
 મારી સઘળી પ્રજાતા ત્યજાવે; માનવ૦
 જન્મમરણથી મુકત રહું છું, તોપણ જન્મ ધરાવે;
 નાનકડું આળક સમજીને, પારણીયામાં ઝુલાવે— માનવ૦
 તડકા શીત નડે માનવને, મુજને વસ્ત્ર ધરાવે;
 વસવાને મુજ માટે મોટાં, મંદિર માળ ચણાવે— માનવ૦
 કુધા તૃષા લાગે નહિ તોપણ, મોટા થાળ ધરાવે;
 મારું નાથ દઈને મિત્રો (?), માલ મલીદા ઉઠાવે— માનવ૦

૨૬૬

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

બ્રહ્મ થતો જાણીને મુજને, નિત્ય નિત્ય સ્નાન કરાવે;
 હું છું શુદ્ધ સદાચર્યે તો પણ, આમ અવિદ્યા જાણાવે—માનવ૦
 ઉંધ કદી આવે નહિ તોપણ, મુંઢર સેજ ખીજાવે;
 કામદ્રિડા કરવાને કાજે, પ્રેમ ધરી પરણાવે— માનવ૦
 નિર્ધનતા લેખીને મુજને, ઘરઘર લીખ મગાવે;
 નિર્વંશીના માલ ખજાના, મારા નામે ચડાવે— માનવ૦
 નિર્વિકારી સર્વેશ્વરને, રાણી તુચ્છ કરાવે;
 છેક ઉતારી નાખી મુજને, પાપાંડીજ પૂજાવે— માનવ૦
 સત્ય સ્વરૂપ અનાદિ સાડું, કાણુ અરે સમજાવે;
 નહિ તો આમ અધર્મ વંચાથી, દુઃખનો અંત ન આવે—માનવ૦
 એક જિજ્ઞાસુ.

શ્રીમાન વર્ગને શિખામણ.

લેખક—શાહ લીખાભાઈ છગનલાલ.)

મળી લક્ષ્મી તને આજી, બને મહારો પ્રભુ રાજ;
 બનીશ નહિ કૃપણ^૧ પાછું રહેજે દાનમાં રાજ. ૧
 પૂછે પાંડેત કે કાજ, ફરે આલમ^૨ બધી ગાજ;
 ચપળ ચપળાની ઈતરાજ, (જે) નહિ કે દાન યજ રાજ. ૨
 સદા કર ન્યાયથી વંધા, બનીશ ના દ્રવ્યમાં અધા;
 નહિ તો સાત એ મારે, દોલત^૩ અભિધાન એ ધારે. ૩
 દગાથી મેળવેલું ધન, લીધું સળગાવી કે છે વન;
 બનાવ્યા દુઃખરા કંચન, રહે તા ઉંચરે કણુ અન. ૪
 નહિ છે લક્ષ્મી તારી કે, નહિ છે લક્ષ્મીનો દુઃખ;
 જવાની એ તજી તુજને, નહિ તો તું તજી જશે. ૫

૧ કૃપણ. ૨ અધા. ૩ અન. ૪ અન. ૫ અન. કે વિદ્યા પ્રસન્ન, કર્યો પરમાર્થ તો તો જાણ, જાણુ એ પ્રમાણ, ૩ દુનિયા ૪ લક્ષ્મી. ૫ નામ (દોલત એવાંત-આવે ત્યારે છાતીમાં સાત મારી માણસને અકલ એટલે અભિમાની જતાવે તે મન ત્યારે પાછળથી એવી સાત મારે કે તે બીચારો. ઉચ્ચ પાણુ જોઈ શકે નહિ)

શ્રીમાન્ વર્ગને શિખામણ.

૨૬૭

ગગનની વીજળી જેવી, ગણી લે લક્ષ્મીને એવી;
 ધરોધર એ ભટકનારી, કહે કવિઓ નફટ નારી.
 કદી જો લક્ષ્મીને ગોંધી^૧, રૂંધાઈ^૨ માર્ગ લે શોધી;
 ઉડી એવી જવાની દે, (કરી) નહિ દર્શન ભવાની દે. ૫
 મળી છે પુણ્યથી એ ને, વળી એ પુણ્યથી ટકશે;
 વધે છે પુણ્ય દાનેથી, કહો ! 'ના' કોણ કહી ચકશે. ૮
 પલક અંકાર થાતામાં, પરાવી મોતી લે ભાઈ;
 ખની જો પૂર્ણ દદ માળા, પછી એ નહિ કરે ચાળા. ૯
 ચતુર્થ ચલાવી લે, ચતુરાને મહલાવી લે;
 ચતુરા દાન આહે છે, ચતુર નર દાન દે-દે-દે. ૧૦
 સમજ રજ કાર્ય કારણને, અમોલા સત્ય તારણને;
 નવે નિધિ અષ્ટ સિદ્ધિનું, અમોલું દાન કારણ છે. ૧૧
 ગિરિવર ને તરવર ને, સરોવર દાન સૌ છે છે;
 મૂછાળા માનવી શાને, કૃપણતા દોષને પોષે. ૧૨
 દીધેલું દાન કો કાળે, જવાનું વ્યર્થ ના જાણી;
 કમાયો લક્ષ્મી વાવી દે, કરી લે ખેડ પા પાણી. ૧૩

૫. ગુણસૌભાગ્ય ગણિત્વ ટીકાને આધારે નન્દિસ્તુતિઓની અર્થ-વ્યાખ્યા
 વીતરાગ જિનસ્તુતિ.

૧ જેના ધ્યાન યોગથી ઇન્દ્રસંગ્રામી લક્ષ્મીને પણ મનુષ્યો એમ કહી શકે કે 'હે લક્ષ્મી! તું સઘળી વેગે અહીં આવ!' તે વીતરાગ પ્રભુ તમને મોક્ષલક્ષ્મી આપો! (પરમ પદ-મોક્ષને અર્થે થાઓ. !)

સર્વ જિનસ્તુતિ.

૨ જેમના ધર્મ-શાસનને સત્ય કરીને માનનાર અને જેમના ચરણોને નમસ્કાર કરનાર સદાય લક્ષ્મીપાત્ર બને છે, તે જિનેશ્વરો તમને ભવ-સંસારનો તાપથી બચાવો! (તમારા ભવદુઃખ સમાવો !)

૧. આકાશની. ૭. કેદ કરી જમીનમાં દાટી અથવા કોઈ પણ રીતે બંધનમાં રાખી લેવા.
 ૨. અમુકાઈ, અકાશગતિ. ૯. પા પાણી—અનુમોદનરૂપ સિંચન કર.

જિનચાણીની સ્તુતિ.

૩ જીવજીવદિક નવ તત્વોથી સુકા તથા દુઃખ (સમકિત), જ્ઞાન, અગ્નિ અને તપોભગવાણા સુનિજનોએ અને શુદ્ધ્યેએ જેનો આશ્રય કરેલો છે તે શ્રેષ્ઠ અહિંસાધર્મ, કીર્તિ, જ્ઞાન અને અશ્વ મુખદ્વય તેમજ આનંદના સ્વાનંદુષ જિનવાણું જગતમાં બચવડી રહ્યું !

શ્રી શાન્તિજિન સ્તુતિ.

૪ જેની પરમ શાન્તિ જગવિખ્યાત છે, જેનામાં પરમ ક્ષમા-સમતા વર્ણ કરે છે, અને જેનાં વચન જગતમાં ઉત્તમ પ્રકારની શાન્તિને આપનારાં વર્તે છે, તે શ્રી શાન્તિનાથ પ્રભુ અશાંતિ-ઉપદ્રવને શાંત કરા.

શ્રી દ્વાદશાંગી રૂપ પ્રવચન સ્તુતિ.

૫ સઘળ અર્થસિદ્ધિ માધવાના ખીજભૂત કિયાંજો જેમાં રહેલા છે અને સદા પ્રભાવશાળી દેદિધ્યમાન ગંભીર અર્થત્રાણાં ગંજોના જેમાં સમાવેશ થાય છે તથા જેનો મહોત્સવ અંખંડપણે બન્યો રહે છે, તે દ્વાદશાંગી તમારા અજ્ઞાન-અધિકારનો નાશ કરનાર બનો.

વાગ્દેવી-સરસ્વતીની સ્તુતિ

૬ છે પૂજ્ય સરસ્વતી દેવી ! તું કહે કે શ્રુત-સાગરનું અવગાહન કરવા ઈચ્છનાર વિશાળ ક્ષેત્રપશ્ચાત્તવાળી મતિરૂપ શ્રેષ્ઠ નૌકાવાળો ડોણ પુરૂષ 'તુજને નમસ્કાર હો' એવું નહીં કહેતો હોય ? અપિ તુ અવશ્ય કહેતો જ હોય. સરસ્વતી દેવીને ત્રિવિધ પ્રણામ કરનાર મહામતિવંત સુનિજનો શાસ્રસાગરનો પાર પામી શકે છે.

શાસન (અધિષ્ઠાત્રિક) દેવતાની સ્તુતિ

૭ વિધન-ઉપદ્રવોની પરંપરાને ભેદી-દૂર કરી દેવામાં ઉજમાળ, અને જિનેશ્વરના તીર્થ-શાસનની રક્ષા-મેળા કરવા સદાય સાવધાન રહેનારા શાસન-દેવતાઓ-ધર્મકૃત્યોમાં શ્રીષ્ઠ તમારું વાંછિત પૂરનાર થાઓ !

સામકિતદ્રષ્ટિ દેવદેવીઓની સ્તુતિ.

૮ સમસ્ત વિધન-ઉપદ્રવોને દૂર કરવામાં કુશળ (સમર્થ) અને અતિ ઉત્તમ સુજ્ઞાના-સમૂહથી ભરેલા અતુર્વિધ સંઘની સારી રીતે વૈયાવચ્ચાદિક સેવા-લક્ષિત કરવામાં દૃઢ લક્ષ અને કાગજ ભરી પ્રતિજ્ઞાવાળા સઘળા સમકિત-દ્રષ્ટિ દેવો અને દેવીઓ શ્રી સંઘને વિષે શાન્તિને અર્થે હો.

‘ ઉક્તા નદિસ્તુતિ પ્રમ્નંગે કાંઈક વક્તાવ્ય ’

ઉપરોક્ત આઠે નન્દિ સ્તુતિઓ એક નવકારાદિકનો કાઉરસગ્ગ કર્યા બાદ પ્રજ્ઞાસર્ચ થા અતુર્થમત, અથવા ખીજ, પાંચમ, આઠમ, અગીયારશ કે ચૌદશ પ્રમુખ તિથિ પર્વના અથવા વીશ સ્થાનક, વર્ધમાન, નવ પદાદિકની ઓળી પ્રમુખ તપ

પ્રશ્નોત્તર.

૨૧૬

અથવા સમકિત સહિત શ્રાવકયોગ્ય બાર અથવા તેમાંના ગમે તેટલા તો
અથવા નાની મોટી દીક્ષા અને યોગ ઉપધાનમાં પ્રવેશાદિક અનેક પ્રસંગે
મંગળ નિમિત્તે પ્રગટ ગુરુમુખે ઉચ્ચારવામાં આવે છે. તેમાં કેવો સુંદર
ભાવાર્થ રહેલો છે તેની સહુ શ્રોતાજનને કંઈક ઝાંખી આવે એવા શુભ
આશયથી પ્રેરાઈ અત્રે એ સ્તુતિઓના સક્ષિપ્ત અર્થનો ઉદ્દેશ કરવામાં આવ્યો
છે. તે લક્ષ્યમાં રાખીને ઉક્ત સ્તુતિઓનો પાઠઉચ્ચારવામાં કે સાંભળવામાં આવે
તો તે અધિક લાભદાયક થવા સંભવ છે. આ રીતે સામાયિક, દેવવંદન અને
પ્રતિક્રમણાદિક સૂત્રોના અર્થ પણ વિવેકથી અવધારીને તે તે કરણી કરવાથી ઉપ-
યોગ જાત્રત થાય છે અને વિશેષ લાભ થાય છે. સં ૩૦ ૩૦

પ્રશ્નોત્તર.

(પ્રશ્નકાર-શ્રાવક ઓપવલ્લાહ ગીરધર, પોરબંદર.)

પ્રશ્ન ૧-કર્મચંચ ત્રીજાની ગાથા ૮ મીમાં જિનનામ અને આહારક-
દ્વિક-એ ત્રણ પ્રકૃતિ લબ્ધિપર્યાસા તિર્યચ ન બાંધે એમ કેમ કહ્યું ?
સામાન્યે જ ન બાંધે એમ કેમ ન કહ્યું ? શું અપર્યાપ્તપણામાં તેનો સંભવ છે ?

ઉત્તર-તિર્યચને એ ત્રણ પ્રકૃતિનો બાંધ અપર્યાપ્તપણામાં તો હોયજ
નહીં એમ ધારી લબ્ધિપર્યાસ વિશેષણ સ્વરૂપ દર્શક આપ્યું છે, એ વ્યવસ્થેદક
વિશેષણ નથી.

પ્રશ્ન ૨-કર્મચંચ ત્રીજાની ગાથા ૬ મીમાં ‘ મુરાર્યુ ભોગવતાં ૭૦ પ્રકૃ-
તિનો બાંધ ચોથે ગુણકાણે લબ્ધિપર્યાસા પચેન્દ્રિય તિર્યચ કરે ’ એમ કહ્યું,
તેમાં કરણપર્યાસને બાદ શા માટે કર્યા ?

ઉત્તર-કરણ પર્યાસને બાદ કર્યાજ નથી; પરંતુ સર્વજીવ કરણ પર્યાસા
તો હોયજ છે તેથી લબ્ધિપર્યાસા વિશેષણ મૂક્યું છે. શાસ્ત્રમાં જ્યાં
પર્યાસ અપર્યાસ કહેવામાં આવે ત્યાં બંધે લબ્ધિપર્યાસ અને લબ્ધિ-
અપર્યાપ્તજ સમજવાના છે.

પ્રશ્ન ૩-ગાથા ૧૩ મી માં સર્વ જઘન્ય આયુ-સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિયતું રમદ
આવળીતું કહ્યું છે અને તે ૧૭૧ આવળી ગયા પછી આગામી આયુનો બાંધ
કરે એમ કહ્યું છે, તો તે જઘન્ય આયુ પર્યાસાતું કે અપર્યાસાતું ? ને અપ-
ર્યાસાતું કહે તો પર્યાસાતું કેટલું ?

૨૬૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ઉત્તર—એ રપદ આવળીનું આયુ સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિય અપર્યાપ્તમાં પણ સર્વ જ્ઞાન્ય આયુવાળાનું હોય; ખીન્નનું તેથી વધતું હોય. જેનું રપદ આવળીનું આયુ હોય તે ૧૭૧ આવળી પછી આગામી ભવનું આયુ પાંધે. ખીન્ન પોતપોતાના આયુના એ ભાગ ગયા પછી પાંધે. પર્યાપ્તનું આયુ સ્વભાવેજ તેથી વધારે હોય; હજી તો તેને ઘણી પર્યાપ્તિ પૂરી કરી પર્યાપ્ત થવું છે, પછી આયુ પાંધતું છે અને પછી તેનો અગાધાકાળ વ્યતિત કરવો છે. વધારે આયુષ્ય કેટલું હોય તેનું ખાસ પ્રમાણ આયુ નથી, મોગમ અંતઃસૂક્ષ્મનું જ કહ્યું છે. એક શ્વેતોદ્યાનમાં ૧૭૧ ભવ કરે એમ કહેલ છે તે રપદ આવળીના સર્વ જ્ઞાન્ય આયુવાળા હવે માટેજ સમજવું; સર્વ નિજોદ હવે માટે ન સમજવું. કેટલા નિજોદ હવે તેથી ચોછા ભવ પણ કરે, કારણકે પર્યાપ્ત તેટલા ભવ કરી શકેજ નહીં.

પ્રશ્ન ૪—ગાથા ૧૧ મી માં જ્યોતિષી, ભવનપતિ અને વ્યંતર એ ત્રણ દેવનિકાયમાંથી સ્વયીને તીર્થંકર ન થાય એમ કહ્યું છે; અને અહીં આવતી ચોવીશીમાં ત્રીભ સુપાર્થ નામે તીર્થંકર નાગકુમારમાંથી આવીને થવાના છે એમ સાંભળ્યું છે અને ઉપદેશપ્રાસાદમાં વર્તમાન ચોવીશીમાં ઐરવત ક્ષેત્રમાં ત્રીભ તીર્થંકર નાગકુમારમાંથી આવીને થયેલા લખેલા છે. તો આમ પરસ્પર વિરોધ કેમ? અને તેનું સમાધાન શું?

ઉત્તર—વ્યંતરદિક ત્રણ દેવલતિમાંથી નીકળેલ હવ તીર્થંકર થતા નથી એ મુખ્ય હકીકત છે અને કોઈ તીર્થંકર નાગકુમારમાંથી કે ખીજી નીકાયમાંથી નીકળીને તીર્થંકર થયા હોય કે થવાના હોય તો તે આશ્ચર્ય (અછેરા) રૂપ સમજવું. અને તેનું કવચિત્ અને છે.

પ્રશ્ન ૫—પહેલા કર્મચંદની ૭ મી ગાથામાં શ્રી હવવિજયહવાળા બાણવગોષ્ઠમાં ‘શ્રુતજ્ઞાની દ્રવ્યથી ઉપયોગગત યદે સર્વ દ્રવ્ય બાણે દેજે.’ એમ કહ્યું છે. પણ શ્રુતજ્ઞાનનો વિષય તો બાણવાનો છે તે દેજે શી રીતે? શ્રુતજ્ઞાની છત્રસ્થ છે. તેને જ્ઞાનબળથી તો દેખાતું નથી, અને દેખવાનો વિષય તો ચક્રુષ્ટદ્રિયનો છે, તેનો સમાવેશ શ્રુતજ્ઞાનમાં થઈ શકતો નથી.

ઉત્તર—શ્રુતજ્ઞાની ચર્મચક્રુથી દેખે એમ ન સમજવું; પણ શ્રુતજ્ઞાનની નિર્મળતાથી બાણે દેખતાજ ન હોય એવો ભાસ થાય છે. તેના કારણથીજ મોઢપૂર્વી શ્રુતજ્ઞાનીને શ્રુતકેવળી કહેવામાં આવે છે. તેઓ શ્રુતજ્ઞાનના બળથીજ કેવળી જેવું સર્વ પદાર્થોનું સ્વરૂપ બહીને કહી શકે છે.

પ્રશ્ન ૬—અપ્રત્યાગ્યાનાવરણી ને પ્રત્યાગ્યાનાવરણી કપાય લેશ છતાં વાથી શું લાભ થાય? અને સર્વ છતાં વાથી શું લાભ થાય? તેગજ તિર્થંચ ગતિમાં પાંચયું હજીકાણું ક્યારે પ્રાપ્ત થાય?

ઉત્તર—તે કપાળો લેશ જીતાવાથી આત્માની નિર્મળતા વધે અને સર્વથા જીતાવાથી તેણે રાષ્ટ્રી રાજેલ દેશવિરતિ અને સર્વવિરતિપણું પૂર્ણપણે પ્રગટ થય. તિયઁચ પંચોદ્રયને લબ્ધિપર્યાપ્તપણેજ પાંચમું શુભકાળું પ્રાપ્ત થાય, અપર્યાપ્તઅવસ્થામાં તે શુભકાળું હોય નહીં.

પ્રશ્ન ૭—આયુકર્મના અધ્યવસાય સ્થાન જઘન્ય સ્થિતિબંધના સર્વ સ્તોક અને પછી સમયાધિક સમયાધિક સ્થિતિ માટે અસંખ્યાત શુભા કહ્યા છે અને સાત કર્મ માટે વિશેષાધિક વિશેષાધિક કહ્યા છે તેનું શું કારણ ? અને ન્યારે આયુકર્મ બાંધે છે ત્યારે તે અધ્યવસાયે બીજા સાત કર્મ પણ બાંધે છે કે નહીં ? અને બાંધે તો તે કેટલી સ્થિતિના બાંધે ?

ઉત્તર—સાત કર્મ આખા ભવમાં સમયે સમયે બંધાય છે અને આયુ-કર્મ માત્ર એક અત્સુદૂતજ બંધાય છે. તેથી તેના અધ્યવસાય સ્થાન સમયે સમયે અસંખ્યાતશુભા અસંખ્યાતશુભા હોય છે. આયુકર્મ ન્યારે બાંધે ત્યારે સમયે સમયે સાત કર્મ પણ બાંધેજ છે, તેના બંધ તેની સ્થિતિના પ્રમાણમાં ઉત્કૃષ્ટ બાંધે તો સીત્તર કોડકોડી વિગેરેને. અથવા સમક્ષિત પામેલ હોય તો અંતઃકોડકોડીના થાય છે. આયુકર્મની સ્થિતિ તો આગામી ભવ માટે જેટલી બાંધવાની હોય તેટલી બાંધે છે. તેને માટે કાંઈ એક સરખું પ્રમાણ હોતું નથી.

પ્રશ્ન ૮—કર્મવ્રત પાંચમાની ગાથા પપ મીમાં કહ્યું છે કે—‘અકેક અધ્ય-વસાય સ્થાનકે વર્તતા ત્રસજીવ જઘન્યપદે એક બે ત્રણ અને ઉત્કૃષ્ટા આવળીના અસંખ્યાતમા ભાગના સમય પ્રમાણ બાણુવા અને સ્થાવર જીવો અનંતા બાણુવા. તથા ત્રસ જીવયુક્ત નિરંતરપણે જઘન્ય પદે એક બે અધ્યવસાય સ્થાન અને ઉત્કૃષ્ટ પદે આવળીના અસંખ્યાતમા ભાગના સમય પ્રમાણ અધ્યવસાય સ્થાન હોય. ઉપરાંત અવશ્ય શૂન્ય હોય, તે ઉત્કૃષ્ટ પદે અસંખ્યાત લોકાકાશના પ્રદેશ પ્રમાણ હોય. સ્થાવરશૂન્ય અધ્યવસાય સ્થાન ન હોય. ’ આમ લખેલું છે તે સ્પષ્ટ સમજાવશો.

ઉત્તર—એકેક સ્થિતિસ્થાને અસંખ્યાત લોકાકાશ પ્રદેશ પ્રમાણ અધ્ય-વસાય સ્થાન કહ્યા છે તે અનેક જીવોને લઈને કહેલા છે. એક જીવને અંગે તો એકજ અધ્યવસાય સ્થાન હોય છે. તેવી રીતે જોતાં એક બે અધ્યવસાય સ્થાન પછીના અધ્યવસાય સ્થાને કોઈ જીવ ન હોય. ઉત્કૃષ્ટ ઉત્તરોત્તર દરેક અધ્યવસાય સ્થાનકે જીવ હોય, તોપણ આવળીના અસંખ્યાતમા ભાગના સમય પ્રમાણ અધ્યવસાય સ્થાનો ગયા પછી તો અવશ્ય ખાલી અધ્યવસાય

સ્થાન હોયજ, તેથી વધારે સતત ન હોય. તેવા ખાલી અધ્યવસાય સ્થાન અસંખ્યાતા લોકાકાશના પ્રદેશ પ્રમાણ હોય. સ્થાવર કહો કે એકેન્દ્રિય કહો તેને જે સ્થિતિ આંધતાની છે તેના જેટલા સમય છે અને તેના જેટલા અધ્યવસાય સ્થાનો છે તે જાણા કોઈ પણ જીવોવડે શકાયેલાજ હોય, કારણ કે તેના અધ્યવસાય સ્થાન સર્વ મળીને પણ અસંખ્યાતા છે અને જીવો અનંતા છે, તેથી તેનું કોઈ પણ અધ્યવસાય સ્થાન ખાલી નજ હોય. દરેક અધ્યવસાય સ્થાને થોડા ઘણા પણ જીવો વર્તેલાજ હોય. અનંતા અનંતા પણ હોય.

પ્રશ્ન ૯.—ઉપશમ સમક્રિતના અંતર્મુહૂર્તમાં મિથ્યાત્વમોહનીના દળીયાં વિપાક ઉદય ન આવે તેમ કહ્યું છે તે તો કીક, પણ જેનો અળાધાકાળ પૂર્ણ થયો હોય તેવા દળીયાં પ્રદેશ ઉદયે આવે કે નહીં ?

ઉત્તર—ઉપશમ સમક્રિતવાળા એટલે અંતરકરણવાળા અંતર્મુહૂર્તમાં પ્રદેશ ઉદય કે વિપાક ઉદય આવે તેવાં જે દળો હતાં તે જાણા તેની અગાઉના અંતર્મુહૂર્તમાં ખેંચી લાવીને વેડી લીધા છે, તેથી ઉપશમ સમક્રિતના કાળમાં વિપાક ઉદય કે પ્રદેશ ઉદય મિથ્યાત્વમોહનીનો ખીલકુલ ન હોય.

પ્રશ્ન ૧૦.—કર્મગ્રંથ છઠ્ઠી ગાથા ૨૩ મીમાં ઉપશમ શ્રેણિએ જેણે અનંતાનુબંધી ઉપશમાળ્યા હોય તેને પણ ૨૮ તું સત્તાસ્થાન કહ્યું તો પ્રશ્ન એ છે કે—

પ્રથમ ઉપશમ સમ્યક્ત્વના કાળથી માંડીને તેજ સવમાં યા તો સવાંતરમાં ફરી ઉપશમ શ્રેણિ માંડે ત્યાંસુધી જે જીવો અનંતાનુબંધીની વિસંયોજના નથી કરતા તે જીવો અનંતાનુબંધી કષાયના દળો જે ઉદયપ્રાપ્ત થાય તેને તેટલા કાળ સુધી ઉપશમાવી રાખે કે શું કરે ? મિથ્યાત્વ અને અનંતાનુબંધી બંને ઉકુટા કેટલો કાળ ઉપશમી શકે ? અને અનંતાનુબંધીની વિસંયોજના ને ઉપશમના કયો સુખકાળ થાય ?

ઉત્તર—ઉદયમાં આવેલા દળ ઉપશમાવી શકાતાજ નથી; તે તો પ્રદેશ ઉદય કે વિપાક ઉદયથી વેદવાજ પડે છે. મિથ્યાત્વ ને અનંતાનુબંધીની ઉપશમના અંતર્મુહૂર્ત સુધીજ શક્ય શકે; અને અનંતાનુબંધીની વિસંયોજના ને ઉપશમના ચોથાથી સાતમા સુખકાળ સુધી થાય.

પ્રશ્ન ૧૧.—જે જે પ્રકૃતિનો ઉદય વિચ્છેદ થાય તે તે પ્રકૃતિના દળો અળાધાકાળ પૂર્ણ થયા પછી આત્મપ્રદેશ ઉપર પડ્યા રહે કે તેનું શું થાય ?

ઉત્તર—ઉદયવિચ્છેદવાળી પ્રકૃતિના દળો અળાધાકાળ પૂર્ણ થયા પછી પ્રદેશઉદય આવીને ખરી જાય અથવા અન્ય પ્રકૃતિમાં સંક્રમીને ઉદય આવે.

પ્રશ્ન ૧૨—‘ પ્રકૃતિ સાતને ઉપશમે ક્ષય તે હોવે, તિહાં આપ-
રૂપે સદા આપ જીવે.’ આમ નવપદજીની પૂજમાં કહ્યું છે, તે પ્રથમ ઉપશમ
સમકિત પામનાર માટે તો ઘટશે નહીં, કારણ કે તેને તો સત્તામાં સજ્જ
પ્રકૃતિ નથી. (મિશ્રમોહની ને સમકિતમોહની ન હોવાથી) તો તે આત્માને
જીવે કે નહીં ?

ઉત્તર—એ વાક્યની અંદર ક્ષાયિક, ક્ષયોપશમિક અને ઉપશમિક એ
ત્રણે સમકિતીનો સમાવેશ સમજવો. પ્રથમ ઉપશમ સમકિતી માટે ઉપચાર
૭ પ્રકૃતિ સમજવી. એ ત્રણે સમકિતવાળા જીવો આત્માને તેના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં
જોઈ જાણી શકે છે. (અહીં જીવે કહ્યું છે તે જાણવારૂપ સમજવું.)

પ્રશ્ન ૧૩—નવપદજીની પૂજમાં કહ્યું છે કે— ‘ કર્મ નિકાચિત પણ
ક્ષય થાયે, ક્ષમા સહિત જે કરતાં; ’ આ પદ શી અપેક્ષાનું છે ? કારણ
કે નિકાચિત કર્મ તો સર્વ કરણને અસાધ્ય કહ્યું છે, તો પછી તપથી તેનો
ક્ષય કેમ થાય ?

ઉત્તર—નિકાચિત કર્મ બે પ્રકારના હોય છે. કેટલાક એવા નિકાચિત
હોય છે કે જેનો પ્રબળ તપાદિકથી ક્ષય થાય છે અને કેટલાક ગમે તે પ્રકારે
પણ ક્ષય થતા નથી. જીવો! શ્રી મહાવીર પરમાત્માએ વંદનમુનિના ભવમાં
લાખ વર્ષપર્યંત સતત માસખમણો કરીને ઘણા કર્મોને ક્ષય કરી નાખ્યા; છતાં
પણ જે બાકી રહ્યા તે તીર્થંકરપણામાં છત્રસ્થાવરથામાં ભોગવવા પડ્યા. આવાં જે
કર્મો તે સર્વ કરણોથી અસાધ્ય નિકાચિત સમજવા.

પ્રશ્ન ૧૪—યથાપ્રવૃત્તિ કરણે સાતે કર્મનો સ્થિતિબંધ ને સત્તા અંતઃ-
કોટાકોટી સાગરોપમની કરે છે, તે પ્રમાણેજ બંધ ને સત્તા ઉપશમ સમ-
કિતનો કાળ પૂરો થતા સુધી સમજવા કે તેથી કાંઈ ઓછા સમજવા ?

ઉત્તર—યથાપ્રવૃત્તિ કરણે જેટલી સ્થિતિ કરી છે તે કરતાં સમયે સમયે
ઓછા ઓછા સ્થિતિબંધ કરે. આત્મા જેમ જેમ નિર્મળ થતો જાય તેમ
તેમ સ્થિતિબંધ ઘટાડતો જ જાય પણ મોટો ફેરફાર ન થવાથી તે અંતઃ-
કોટાકોટીજ કહેવાય.

પ્રશ્ન ૧૫—પ્રથમ પ્રાપ્ત કરેલ ઉપશમ સમકિત વખી નાખ્યા પછી ફરીને
કયું સમકિત પામે ? ઉપશમ શ્રેણિ માંડવાના કારણ શિવાય ઉપશમ પામે ?

ઉત્તર—ફરીને ક્ષયોપશમ કે ક્ષાયિકને પામે. ઉપશમ તો ઉપશમશ્રેણિ
માંડવી હોય તોજ પામે.

પ્રશ્ન ૧૬—અગ્યારમે ગુણકાણેથી કાળ કરીને જીવ સર્વાર્થસિદ્ધેજ નય કે પામે અનુત્તરમાં નય ? અગ્યારમું ગુણકાણું લવના ચરમ સમય સુધી રહે કે નહીં ? ત્યાંથી કાળ કરીને જે જીવ પરભવમાં નય તેને પરભવના પ્રથમ સમયેજ ચોથું ગુણકાણું પ્રાપ્ત થાય કે કેમ ? અને અગ્યારમે ગુણકાણેથી પડે તે પરભવો ચોથે આવે કે બીજા ગુણસ્થાનકો ફરસતો ચોથો આવે ?

ઉત્તર—અગ્યારમે ગુણકાણેથી જીવ જી રીતે પડે છે. એક આયુષ્ય પૂરું થઈ જવાથી પડે છે તે અગ્યારમેથી પરભવો ચોથે ગુણકાણે આવે, તેને પરભવાયુ (કેવાયુ) ના પ્રથમ સમયેજ ચોથું ગુણકાણું પ્રાપ્ત થાય. તેને આ લવના ચરમ સમય સુધી અગ્યારમું રહે. અને જે તે ગુણસ્થાનની સ્થિતિ પૂરી થઈ જવાથી પડે તે અનુક્રમે બીજા ગુણકાણું ફરસતો ચોથા સુધી આવે. ત્યાંથી ફરી જીવ જીને થઈને પહેલો પણ નય.

જે જીવો આયુષ્ય પૂર્ણ થઈ જવાથી પડે છે તે પાંચે અનુત્તરમાં ઉપજે છે. કેઈ જગ્યાએ એકલું સર્વાર્થસિદ્ધ પણ કહ્યું છે.

પ્રશ્ન ૧૭—ઉપશમ સમકિતનો કાળ પૂરો થયા પછી અનંતર સમયે કેઈ જીવ ક્ષાયિક સમકિત પામે કે નહીં ? ન પામે તો શા કારણથી ? અને તે કયું સમકિત પામે ?

ઉત્તર—ઉપશમનો કાળ પૂર્ણ થયા પછી અનંતર સમયે જો પામે તો ક્ષયોપશમ સમકિતજ પામે. અને પછી ૭ પ્રકૃતિનો ક્ષય કરીને ક્ષાયિક પામે. ઉપશમનો કાળમાં ત્રણ પુજ કરે છે, પણ તેનો ક્ષય કરતો નથી. એ કારણજ ક્ષાયિક ન પામવાનું છે.

પ્રશ્ન ૧૮—ઉપશમ કે ક્ષયોપશમ સમકિત પામીને વગ્યા પછી ફરી ન્યારે પામે ત્યારે કયું સમકિત પામે ?

ઉત્તર—ફરીને ન્યારે પામે ત્યારે ક્ષયોપશમ પામે અને જો તે સમકિત વર્તતાં સ્થાત પ્રકૃતિનો ક્ષય કરે તો પછી ક્ષાયિક પામે. જેને ઉપશમશ્રેણિ-મંડવાની હોય તો જીવ ઉપશમ સમકિત પણ પામે.

પ્રશ્ન ૧૯—જો ઉપશમ સમકિત અસંખ્યાતી વાર પામે એમ કહ્યું છે, તો એકવાર પામીને પછી ફરીને ક્યારે પામે ? અને તે વખત સમકિતમોહની કે મિશ્રમોહનીના દળ તો સત્તામાં ન હોય-ઉવેળી નાખ્યા હોય, તો શુદ્ધ પુજનો ઉદય કયાંથી થાય ? જો ફરીને ત્રણ પુજ કર્યા પછી પામે એમ કહો તો કર્મશયના અભિપ્રાયે તો ત્રણ પુજ ઉપશમના કાળમાંજ થાય છે, તો તે શી રીતે બને ?

પ્રશ્નોત્તર.

૨૭૫

ઉત્તર—ક્ષયોપશમ સમક્રિત એકવાર વમ્યા પછી ફરી એકાદમી એકાદમી અંતર્મુહૂર્તે પામે. દરેક વખત અપૂર્વકરણના બળથીજ ત્રણ પુનર્જન્મ કરવાપૂરે અને તેમાંના શુદ્ધ પુનર્જન્મે ઉદયે ક્ષયોપશમ સમક્રિત થાય. એક બાળતમાં કર્મચંચિક ને સૈદ્ધાંતિક એક મતનાજ છે; માત્ર અનાદિ મિથ્યાત્વી પ્રથમ સંમક્રિત પામે તેમાંજ મતસેદ છે. કર્મચંચિકાર ઉપશમજ પામે એમ કહે છે અને સૈદ્ધાંતિક ક્ષયોપશમ પણ પામે એમ કહે છે.

પ્રશ્ન ૨૦—જ્યારે મિથ્યાત્વ મોહનિયનો બંધ ૭૦ કોડકોડી સાગ-પાપનો કરે ત્યારે તો બીજા કર્મો ૪૦-૩૦-૨૦ કોડકોડીનો બતાવ્યા પ્રમાણે બંધ કરે, પરંતુ યથાપ્રવૃત્તકરણે અને સમક્રિત પામ્યા પછી સમક્રિતમાં વર્તતાં અંતઃકોડકોડીનો બંધ કરે એમ કહ્યું છે, તો તે સાતે કર્મનો સરખોજ બંધ કરતા હશે કે તેમાં કાંઈ તરતમતા હશે ?

ઉત્તર—તરતમતા હોવા સંભવ છે, પરંતુ અંતઃકોડકોડીમાં મોટો ફેર પડતો ન હોવાથી ફેરફાર કહેવ નથી. આ સંબંધમાં વધારે સ્પષ્ટીકરણ વાંચવામાં આવેલ નથી, તેથી તે બહુશ્રુત મુનિરાજને પૂછવું અને તેમનાથી એનો ખુલાસો મેળવી તે નિશ્ચયના જ્ઞાતા થવું.

(૨)

પ્રશ્ન ૧ લો—શ્રી જીવાભિગમ સૂત્રમાં સૂક્ષ્મ વનરુપિતિનો કાળ અસંખ્યાતા લોકાકાશના પ્રદેશ પ્રમાણે ઉત્સપિણી અવસંપિણીનો કહ્યો છે; અને સાંભળવામાં તો એમ છે કે અનંતા જીવો તો એવા છે કે જે અવ્યવહાર રાશીમાંથી નીકળ્યાજ નથી, તેમાં પણ કેટલાક જાતિભવ્ય જીવો તો એવા છે કે જે અવ્યવહાર રાશીમાંથી નીકળવાના પણ નથી, તો ઉપર બતાવેલો કાળ કયા જીવો માટે સમજવો ?

ઉત્તર—શ્રી જીવાભિગમ સૂત્રમાં સૂક્ષ્મ વનરુપિતિનો જે કાળ કહ્યો છે તે અવ્યવહારરાશીમાંથી નીકળી વ્યવહારમાં આવી પાછા સૂક્ષ્મ વનરુપિતિ (નિગોદ) માં જનાર માટેનો કહ્યો છે. વધારેમાં વધારે એટલા કાળો તો તે તેમાંથી પાછા નીકળીજ નાંચ. આ હકીકત કાયસ્થિતિ પ્રકરણમાં બહુ સારી રીતે સ્પષ્ટ કરેલ છે. તેની બીજી ગાથામાં કહ્યું છે કે—‘હિ પ્રભુ ! હું અવ્યવહાર રાશીમાં તો અતંતો કાળ રહ્યો, પણ ત્યાંથી નીકળ્યા પછી એટલે વ્યવહાર-રાશીમાં આવ્યા પછી કઈ કઈ જીવજાતિમાં કેટલું કેટલું ભર્યો તે કહું છું.’ પછી ચોથી ગાથામાં કહ્યું છે કે—‘સામાન્ય સૂક્ષ્મમાં અને સૂક્ષ્મ પાંચમાં પૃથક્ પૃથક્ અસંખ્ય લોકાકાશના પ્રદેશ પ્રમાણે ઉત્સપિણી સુધી ભર્યો છું.’ આ બંને અસંખ્યાતમાં સામાન્ય સૂક્ષ્મના અસંખ્યાતા કરતાં જુદું જુદું અસં-

પચાતું નાનું સમજવું. આ ગાથાની દીકામાં ઉપરની બધી વાત સ્પષ્ટ કરેલી છે. એ પ્રકરણનું ભાષાંતર પણ પ્રકરણબુદ્ધિમાળાના પ્રથમ પુણ્યમાં દીકાના ભાષાંતર સહિત છપાયેલું છે.

પ્રશ્ન ૨ ને—અવ્યવહાર રાશી પાંચે સૂક્ષ્મને, એકલા સૂક્ષ્મ વનસ્પતિ-કાયને કે બાદર ને સૂક્ષ્મ બંને પ્રકારની નિગોદને સમજવી ?

ઉત્તર—માત્ર સૂક્ષ્મ વનસ્પતિકાય (સૂક્ષ્મ નિગોદ) નેજ અવ્યવહાર રાશી સમજવી. આ સંબંધી શ્રી યશોવિજય ઉપાધ્યાય વિરચિત ધર્મખસીલા ગ્રંથમાં બહુ સારી રીતે સ્પષ્ટતા કરેલી છે.

પ્રશ્ન ૩ ને—શ્રી ભગવતી સૂત્રમાં કહ્યું છે કે—‘વિવક્ષિત કાળે જે જીવો છે તે પાંચ અનુત્તર વિમાન શિવાય બીજા બધા દરકમાં—બધા જીવસ્થાનમાં અપ્રથમ છે, અર્થાત્ પૂર્વે અનેક વખત જન્મ આવેલા છે.’ આ હકીકત સર્વ જીવ માટે કેમ થતે ? કારણ કે કેટલાક જીવો તો થોડા કાળથીજ અવ્યવહાર-રાશીમાંથી નીકળેલા હોય, તે બધે જીવસ્થાને કયાંથી જન્મ આવેલા હોય ? આ જાણતો ખુલાસો શું સમજવો ?

ઉત્તર—શ્રી ભગવતીજીમાં કહેલી હકીકત સામાન્ય જીવો પરત્વે સમજવી, સર્વ જીવો માટે ન સમજવી. વળી તે હકીકત અનુત્તર વિમાનને અનેકવાર જવામાંથી બાદ કરવા માટે કહેલી છે, કાંઈ સર્વત્ર વારંવાર જવા માટેની મુખ્યતાવાળી નથી; તેથી એ હકીકતને બહોળતાવાચક સમજવી. તેમજ જીવની વારંવાર જવાની ગોચરતાને અંગે સમજવી.

પ્રશ્ન ૪ થો—‘નવ ઐવેયકને વિષે પણ આ જીવ અનંતી વાર જન્મ આવેલ છે.’ એમ શ્રી ભગવતીજીમાં કહેલ છે, તો તે વાત શી રીતે બને ? જો દરેક જીવ માટે એમ થાય તો પછી જીવનું રોકાણ અહીં વધી જાય અને મોક્ષમાર્ગ તો વહેતોજ છે તેથી અહીં જીવસંખ્યા કમતી થઈ જવા સંભવ રહે.

ઉત્તર—આ હકીકત પણ ઉપર ગ્રંથોએ બહોળતા વાચક સમજવી, તેમજ શક્યતા વાચક સમજવી. દરેક જીવ કાંઈ ઐવેયકમાં અનંતીવાર જતા નથી પણ જન્મ શકે છે, અને કેટલાક જીવો જન્મ પણ છે એમ સમજવું. દરેક જીવ અનંતી વાર ત્યાં ગયા પછીજ સિદ્ધ થઈ શકે એમ ન સમજવું. વળી મોક્ષમાર્ગ વહેતો રહ્યાથી અહીં જીવસંખ્યા કમી થવાની શંકા ન કરવી, કારણ કે અહીંથી જેટલા જીવો મોક્ષે જાય છે તેટલા જીવો અવ્યવહાર રાશીમાંથી—સૂક્ષ્મ નિગોદમાંથી અહીં આવે છે, એટલે અહીં તો સરખા જીવોજ રહે છે.

પ્રશ્નોત્તર.

૨૭૭

પ્રશ્ન ૫ મો—શ્રી ભગવતીજીમાં ગોશાળાના અધિકારમાં વનસ્પતિકાય જીવો માટે પરિવૃત્ત્ય પરિહાર કહેલ છે તે શું સમજવું ? વનસ્પતિકાય જીવો વારંવાર તેમાં ને તેમાં ઉપજે એમ સમજવું ?

ઉત્તર—એમાં પરિહાર શબ્દ ઉત્પાદ વાચક ટીકાકારે કહેલ છે; એટલે કેટલાક વનસ્પતિકાયના જીવો મરણ પામીને પાછા તેમાંને તેમાં પણ ઉપજે છે—ઉપજી શકે છે. તેને પરિવૃત્ત્ય પરિહાર કહેલ છે. સર્વ વનસ્પતિકાય જીવો માટે અને નિરંતરને માટે એમ સમજવું નહીં, કારણ કે છેવટ ઉત્કૃષ્ટ વનસ્પતિકાયમાં રહેવાનો કાળ વ્યતીત થયે તો તે જીવને તે સ્થાનમાંથી અન્યત્ર ઉપજવું જ પડે, એ વાત કાયસ્થિતિ પ્રકરણમાં પણ કહેલ છે.

પ્રશ્ન ૬ઠ્ઠા—એક શરીરમાં અનંતા જીવો નિગોદના હોય છે. તેના પ્રાણુ ને પર્યાપ્તિ વિગેરે જુદા જુદા હોય કે એક હોય ? લેશ્યા ને અધ્યવસાય શી રીતે હોય ? અને ઓજઆહાર શી રીતે કરે ?

ઉત્તર—નિગોદના અનંતા જીવો એક શરીરમાં હોય છે. તેમના ૪ પ્રાણુ પૈકી કાયબળ, સ્પર્શદંદ્રિ અને શ્વાસોશ્વાસ ભેળા હોય છે; આંચુ દરેક જીવનું જુદું જુદું હોય છે. કર્મબાંધના અધ્યવસાય સ્થાન ને લેશ્યાઓ પણ દરેકની જુદી હોય છે. ઓજઆહાર ઉત્પન્ન થતી વખતે દરેક જીવ ગ્રહણ કરે છે પણ તેનાવડે શરીર જુદું જુદું ન બાંધતાં એકજ બાંધે છે. એટલુંજ નહીં પણ પૂર્વના શરીરમાં જે અનંતા જીવો રહેલા છે તે શરીરનેજ પોતાનું કરે છે. આમાં વિચિત્રતા બહુ પ્રકારની છે તે સર્વ જ્ઞાનીગમ્ય છે, તેની વધારે સ્પષ્ટતા થઈ શકે તેમ નથી.

પ્રશ્ન ૭ મો—જીવ ત્રણ દિશાનો, ચાર દિશાનો, પાંચ દિશાનો અને છેવટ છ દિશાનો આહાર ગ્રહણ કરે એમ કહ્યું છે તે કયો આહાર સમજવો ?

ઉત્તર—એ ઓજઆહાર ન સમજવો; કારણ કે તે તો ઉત્પત્તિવાળા આકાશપ્રદેશ ઉપર રહેલા પુદ્ગળોનોજ લેવામાં આવે છે. ત્રણ દિશિ વિગેરેનો આહાર લોમાહાર સમજવો. કવળાહારવાળા જીવો તો ત્રણ દિશિ વિગેરેવાળા સ્થાનોએ હોતાજ નથી, તે તો છ દિશીના આહારવાળા સ્થાનેજ હોય છે.

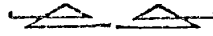
પ્રશ્ન ૮ મો—ઉપશમ સમકિતે જીવસ્થાન બે હોય કે એક હોય અર્થાત્ સંજી પંચેન્દ્રિય જીવોની અવસ્થા અવસ્થામાં ઉપશમ સમકિત હોય કે નહિ !

ઉત્તર—ઉપશમ સમકિત પરભવમાં પણ સંજી પંચેન્દ્રિય જીવોને કશું અપર્યાપ્તિ અવસ્થામાં હોય એમ કેટલાક આચાર્યનો મત છે, અને કેટલાક

૨૭૮

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

આચાર્યો કહે છે કે ‘પરભવને પહેલે સમયેજ સમકિત મોહનીનો ઉદય થાય અને ક્ષયોપશમ સમકિત પામે.’ આ હકીકત ઉપશમ શ્રેણિઓથી આયુક્ષ્ય પરીને અતુલ્લર વિમાનમાં ઉપજતારા જીવો માટેજ છે, બીજા જીવો માટે નથી. તેમજ લઘિ અપર્યાપ્ત માટે પણ નથી. કેમકે સમકિત લક્ષને જનાર જીવ લઘિ અપર્યાપ્ત થતોજ નથી. આ હકીકત ખાસ દેવગતિ માટેજ છે કે જ્યાં લઘિ અપર્યાપ્તપણું છેજ નહીં. કરજીપર્યાપ્તપણામાં તો ક્ષયોપશમ સમકિતજ હોય એમ જાને આચાર્યોનો એક મત છે. પહેલા આચાર્યને મતે એ જીવસ્થાન અને બીજા આચાર્યને મતે એક જીવસ્થાન હોય.

પુણ્યોનાં પરિમળ.

હે આત્મન્ ! ક્યાંસુધી નિદ્રાવશ રહીશ ? જાગૃત થા અને જો. પ્હો ફાટવાનો સમય થવા આવ્યો છે. તે તારી અદ્યાપિ પર્યાન્તની જાંઘળીને મોટો ભાગ વ્યર્થ જુમાવ્યો છે, તેથી હવે કંઈ સમજણો થઈ તારા સ્વરૂપનો વિચાર કર.

“હે જોતમ ! એક સમયે માત્ર પ્રમાદ કરીશ નહિ” એવાં એવાં બીજા અમૂલ્ય ઉપદેશો અને પ્રભુતા વચનામૃતો તારા જીવનમાં ક્યારે ઉતારીશ ? વળી એ મહાન્ ભગવન્તના અણમૂલ તત્ત્વોનો સંપૂર્ણ અભ્યાસી થઈ અને તદનુસાર વર્તના રાખી શુદ્ધ આત્મદ્રવ્યનો અધિભાવ ક્યારે કરીશ ?

હે મોહ ! તું દૂર થા. તારી સોજતથી અમારે ઘેર ઘેર ભટકવું પડે છે, ને લેશમાત્ર પણ ખરું સુખ પ્રાપ્ત થતું નથી.

હે આત્મન્ ! ત્હારું નિશાન સ્થાપિત કર, અને પછી તે તરફ જાણ છોડ. એથી તું નિશાન સિદ્ધ કરી શકીશ. પ્રભુમય જીવન ગાળવા ઉજ્જેભાળ થા. તારી મર્વ કૃતિઓ તન્મય કર. હંસ જેમ માનસદોષરમાં રહાલે તેમ તું પણ નિરાવરણ થઈ અખંડાનંદમાં મહાલ.

બાપુ ! વૈરાગ્યની ચિત્તમાં વૃદ્ધિ કર. વિચારબળ મેળવી મક્કીન વાગ્દનાના સૈન્યોને પરાજય પ્રમાડ. ત્હારા જીવનને યથાર્થ બનાવ, ભવ-જગજી દૂર કરે તેવા આ જીવનને વૃદ્ધા ન બનાવ,

કર્મની વેદીપર.

૨૭૬

હે ચેતન ! તારામાં અનંત શક્તિ છે. જેમ ઘેટાનાં ટોળામાં 'મોટું' થતું 'સિંહનું' બન્યું, ન્યારે હું 'સિંહ' છું એમ જાણું છે, ત્યારે તે ટોળાનો ત્યાગ કરી પરાક્રમનાં કાર્યો કરે છે, તેમ તું પણ આત્મ-સિંહ છે, માટે પરપરિણતિરૂપ અજકુળનો પરિત્યાગ કરી આત્મ-દ્રવ્ય પ્રકટનરૂપ પરાક્રમ દાખવ.

હે મૂઠ ! આત્મદ્રવ્યરૂપ શાળ છોડી, પુદ્ગલરૂપી ફેલરાં કેમ કુટ કુટ કરે છે ? એ તો જળતાડન ન્યાયે તારું મૂર્ખપણું સિદ્ધ કરે છે.

હે આત્મન ! પૌદ્ગલિક વસ્તુઓમાં તું શામાટે મમત્વ રાખે છે ? તારા સ્વ-રૂપમાં જ મમ્મ થા, કે જેથી તને સર્વ સ્થળે આનંદ આનંદજ બાસે.

“અમૃત.”

❖ કર્મની વેદીપર. ❖

‘અરે ! આ માંચડો શા માટે ઉભો કરેલો દેખાય છે ? અને આ પેલો નિરાધાર થઈને નાચે છે શા માટે ? શું તેને અન્ય કોઈ રસ્તો ન હતો ? શું તેને ઘરમાં જાવાને અન્ન ન હતું ? શું તેને લક્ષ્મી મેળવવી હતી ? શું તેને અદ્વિતીય નાટ્યકળા દેખાડી માનપત્ર મેળવવાં હતાં ? અને શું એ નટ હતો ?’ જવાબમાં ‘ના, ના, તે તો ધનદત્ત શેઠનો માનીતો પુત્ર છે, તેને ત્યાં અબુટ સંપત્તિ છે, તેને ત્યાં બાગબગીચા છે, હવા જાવાના નહેલો છે, અનેક દાસ દાસીઓ છે.’ ‘ત્યારે શાને માટે તે નટ થઈને નાચે છે ? તેની નીચે દોલ ડોણુ વગાડે છે ? સુંદર ગીત મેળુ ગાય છે ? હજારો લોકો કોના ઉપર મોહી બન્યા છે ? અને પ્રજાપાલક રાજા કોતું ધ્યાન ધરી રહ્યો છે ?’ ‘તે પેલી નદી કે જે દુર્ગધી-થી ભરેલી છે તેની ઉપર મોહી ગયેલ છે.’ ‘શું તેને ઘેર જ્યાં તેવી નદી નહોતી મળી શકતી ?’ ‘ના, તે નદીના પિતાને પ્રતિજ્ઞા હતી કે જે નાટ્યકળામાં અદ્વિ-તીય પ્રવીણતા મેળવશે તેને મારી કન્યા આપીશ અને એટલાજ માટે એલા-પુત્રને પોતાની જાતિ, દેશ, કુળ, ધર્મ, માતા, પિતા, ધન, ધાન્ય, લજ્જા અને અન્ય કુટુંબીઓને તજી નદીની પાછળ પાગલ બની જઈ, સર્વસ્વ હોમી, નાટ્ય-કળામાં પ્રવીણ થતું પડ્યું છે અને તે નદીને ખુશી કરવા માટે પરીક્ષામાં પસાર થવાનું હતું તેનો આ માંચડો છે. હજારો લોકો એકઠા થયેલ છે. પ્રજાપતિ રાજા પણ આવેલ છે. આવી અદ્ભુત નાટ્યકળા જોઈ લોકો આશ્ચર્યસાગરમાં ગર-

૨૮૦.

શ્રી જ્ઞાનધર્મ પ્રકાશ.

કાચ થઈ રહ્યા છે.' જાધાનું ધ્યાન નટ ઉપર છે, પણ પેલા રાજા શું જુવે છે ? તે કોનું ધ્યાન ધરી રહ્યો છે ? આવી અદ્ભુત કળા જોઈને તેને હર્ષ થયો નથી ? તે શા માટે દાન આપતો નથી ? શું તેની પાસે લક્ષ્મી નથી ? ના, છે જાંધું ઘણુયે, પણ તે દાન દેવું ઇચ્છતો નથી, પણ લેવું ઇચ્છે છે, તે પેલા નટને મારવા ઇચ્છે છે. જે નટે તેનું કંઈ પણ બગાડ્યું નથી અને જે તેના આશરા હેઠળ લોકોને અદ્વિતીય નાટ્યકળા દેખાડી રાંછત કરે છે તેને મારવા ઇચ્છે છે, 'તેનું શું કારણ ?' તેનું કારણ ખીજું કંઈ નથી પણ પેલી સખત ધાતુથી બનેલી દુર્ગંધમય છતાં સાક્ષાત્ ઉર્વશી જેવી લાગતી નટી ઉપર તે હુબ્ધ થયેલ છે. તે અત્યારે પ્રજા ઉપરની પોતાની ક્રુર ભૂલી ગયેલ છે. મદિરા પીધેલ ઉન્મત્ત ગજેન્દ્રની માફક તે અત્યારે મદનચુષ્ટિમાં નિરંકુશ બની ગયેલ છે. તેના શરીરમાં કામદેવે અસહ્ય ધસારો કર્યો છે. તેના હૃદયમાં અત્યારે દયાનો છાંટો નથી, વિવેક નથી, મીકાશ નથી, રાજ્યત્વનું ભાન નથી. તે અત્યારે માત્ર એટલું જ સમજે છે કે ક્યારે આ નટ નાચતો હોય પડે, મરે અને મારા મનની ઇચ્છા પાર પડે. પેલા નટે એક વખત નાટ્યકળા બતાવી, ખીજી વખત બતાવી, અને ત્રીજી વખત પણ રાજાને દાન ન દેતો જોઈ તે મહાન નટ સમજી ગયો. તરતજ મનમાં બોલી ઉઠ્યો. 'ધિક્કાર થાયો મને !' પણ એટલામાં નટ શું જુવે છે ? એના મોઢા ઉપર ગંભીરતા કેમ જણાય છે ? તેના મોઢા ઉપર શાંતિ કેમ જણાય છે ? તે નટ દૂરને દૂર ક્યાં નજર નાખે છે ? તે એક ઋષિ મહર્ષિ મહાત્માને જોઈ રહ્યો છે, તેની મુળાકૃતિ જોઈ રહ્યો છે, તેના આચાર વિચાર જોઈ રહ્યો છે, તેનો વ્યવહાર જોઈ રહ્યો છે, તેની નિરપ્રહતા જોઈ રહ્યો છે. જે મુનિની સામે ઉર્વશીને પણ લબ્ધવે એવી પત્નિની મોહકનો યાગ લઈ ઉભી રહી કહે છે કે 'મહારાજ ! દયો, દયો !' છતાં તે લેતા નથી, તેનું શું કારણ ? શું તેને મોહક કડવા લાગે છે ? શું તેમણે મોહનોં પરાજય કર્યો છે કે જેથી પત્નિની સામે દૃષ્ટિ ન રાખતાં દૃષ્ટિ નીચે રાખે છે ? ના, તેઓ સમજે છે કે સ્ત્રી દુર્ગતિની ખાણ છે, તેથી તેની સામે નજર માંડીને ન જોવું, એવો તેમનો આચારજ હોય છે. ધન્ય છે ! એ સાધુમુનિરાજને, ધિક્કાર છે મારા જેવા મુર્ખોને કે આવી મોહજાળમાં ફસાઈ મનુષ્યત્વને હારી જાય છે. અને ધિક્કાર હો આ નટીના રૂપને કે જેના રૂપાન્નિમાં હું પતંગીઓ થઈને પડ્યો છું અને રાજા આદિ તેમાં પડવાને માટે તૈયાર થાય છે. ખેર, કર્મ કોઈને છોડતું નથી. ગમે તેવો રાજા મહારાજ કે ચક્રવર્તિ કેમ ન હોય ? ગમે તેવો પુરુષાર્થી પુરુષ કેમ ન હોય ? પણ દરેકને કર્મની પેદીપર નાચવું જ પડે છે. રાજર્ષિ અર્જુન કહે છે કે—

બ્રહ્મા યેન કુલાલવન્નિયમિતો વ્રહ્માંડમાંહોદરે,

વિષ્ણુયેન દશાવતારગહને ક્ષિપ્તો મહાસંકટે ।

રુદ્રો યેન કપાલપાણિપૂટકે ભિક્ષાટનં કારિતઃ,

સૂર્યો ઞ્રામ્યતિ નિત્યમેવ ગગને તસ્મૈ નમઃ કર્મણે ॥

‘ જે કર્મને બ્રહ્માને બ્રહ્માંડની વચમાં કુંભારનું કામ સોંપેલું છે, વિષ્ણુને દશાવતારબ્રહ્મચરૂપ મોટા સંકટમાં નાંખેલ છે, જે કર્મ મહાદેવજીની પાસે ખોપરીમાં લીખ મગાવે છે અને સૂર્યને નિરંતર આકાશમાં ભભાડે છે, તે કર્મને નમસ્કાર હો.’

નળ અને કમયંતીને શા માટે વનવાસ વેઠવો પડ્યો હતો? પાંડવો અને દ્રૌપદીને શા માટે વનવાસનાં અત્યંત દુઃસહ દુઃખ વેઠવાં પડ્યાં હતાં? જે સુહૃત્માં રામચંદ્રજીને ગાદી આપવાનું નક્કી થયું હતું તેજ સુહૃત્માં માતા-પિતાને, રાજાશાહી ઠાકને અને મોજશોખને છોડી અત્યંત સુકુમાળ એવી પોતાની પ્રિયા સીતાની સાથે તેમજ ભાઈ, લક્ષ્મણની સાથે જંગલમાં જઈ, લમી, શા માટે સીતાજીને ખોયાં હતાં? આ બધો પ્રભાવ કર્મની વેદીનેજ છે. રાજા હો કે રંક હો, ગરીબ હો કે તવંગર હો, બાળક હો કે વૃદ્ધ હો, સ્ત્રી હો કે પુરૂષ હો, કિન્તુ ફરેકને કર્મની વેદી પર નાચવુંજ પડે છે.

એવો વિચાર કરી ઇલાચીપુત્ર સંવરભાવમાં આરૂઢ થાય છે. પરંતુ આ બધી ધમાલ શી છે? દેવતાઓ કેમ આવે છે? સુદર ગીત શામાટે ગાય છે? અને વળી આ ગંધર્વો શું નાટક ભજવે છે? અને એલા સૌધર્મ દેવલોકના સમ્રાટ હાથમાં મુનિવેષને લઈને કેમ આવે છે? અને નટને શા માટે નમસ્કાર કરે છે? તેમાં બીજું કંઈ નથી, પણ કર્મની વેદી ઉપર નટ નાચી ચૂક્યો છે, તેનો ઉત્સવ કરવા દેવ દાનવો વિગેરે આવેલ છે, અને મુખારકબાદી તરીકે મુનિવેષ અર્પણ કરવાના છે. હવે તે નટ કર્મની વેદીને તોડી શક્યો છે, તેણે મોહરૂપી સંકળ કાઢી નાખી છે, તેના અન્તરચક્ષુનો પડદો તૂટી ગયો છે, તે સંપૂર્ણ ત્યાગી સર્વજ્ઞ સાર્ધુ બનેલ છે, તેણે રાગ અને દ્રેષના સમૂળગો નાશ કરી નાખેલ છે, તેણે આત્માને જોયેલ છે અને તેથીજ તેણે એક અભેદ અને અકાષ્ય અદ્વિતીય શક્તિ પ્રાપ્ત કરેલ છે. તે સમગ્ર લોકલોકને દેખી રાકે છે. તેનો આત્મા સંસારરૂપ સમુદ્રમાંથી નીકળી નિર્મળ થઈ ગયો છે. તે ઇન્દ્રદત્ત મુનિવેષ પહેરે છે, અને ત્યારપછી સુવર્ણકમળપર બેસી મધુર દેશના આવે છે. ‘આ બધો કોનો પ્રતાપ?’ જવાબ-‘ કર્મની વેદીને તોડવાનો.’

મુનિ ચમરેન્દ્રવિજય.

શ્રી હિતશિક્ષાના ગાનનું રહસ્ય.

(અનુ સંવાદ પૃષ્ઠ ૨૫૫ થી)

રાવતા કાળે કાપલદાસજી કહે છે-“સંપન્નાંજ સુખ રહુ છે. સંપથીજ આપણી વૃદ્ધિ અને વ્યવસ્થિ થઈ શકે છે. તેથી સંપન્ના કંઈકે પોતાના વર્ગમાં હોઈ નજીક પાતાનું હોય તો પણ તેનો સંગ ન હોય-તેને તજ ન દેવો. આપણી પાસે દ્રવ્ય વિશેષ હોય અને બીજા નિર્ધન હોય તો તેનો નિરાદર ન કરવો, તેને ઘટિત સહાય આપવી.” એક વખત ચોખાએ અભિમાન લાવીને ફોતરાનું અપમાન કર્યું અને તેને કહ્યું કે-“તમે નિઃસાર છો, તમારામાં શું છે? માટે તમે મને મૂકીને ચાલ્યા બહાર. તમે મારી સાથે હોવાથી મારી શોભામાં ખામી આવે છે અને તમારા જવાથી મારી શોભામાં વધારો થાય છે, વરરાજ પણ મને કપાળે ઘોડે છે, જિનેશ્વર આગળ મને ધરે છે, મારો સ્વસ્તિક કરે છે, ગુરુપાસે મારાવડે ગળુથી કરે છે, મને હાથમાં લઈને આવનારના શુકન ભેગાય છે. મને બળિદાન તરીકે થાળમાં ભરીને દેવ પાસે લઈ જાય છે અને સજ્જનો પણ મારાવડે પોતાનું પોપણ કરે છે. આ બધી વાત તમારા ગયા પછી જાને છે, તેથી તમે (ફોતરા) ચાલ્યા બહાર.”

આ પ્રમાણેની ચોખાની અભિમાન યુક્ત વાણી સાંભળીને ફોતરા બોલ્યા કે-“રે ચોખા! સાંભળ. અમે તારી રક્ષા કરીએ છીએ. અમારાથી જુદા પડશો તો પછી ગુરુએ ખરાશો, ઘંટીમાં દવાશો, ચુસે ચડીને રંધાશો અને કેટલાક કાચા ને કાચા પાણીમાં પલાળશે કે ખાઈ જશે. અમાને તજવાથી તમને પ્રાપ્ત હાથપડાશે.”

ચોખા કહે છે કે-“તમે વધારે પડ્યાત આ માટે કરો છો? તમે તમારે પાછો ચાલ્યા બહાર.” ચોટલે ફોતરા ગળુ બીજાં ચોખાને શાપ દઈને ચાલ્યા ગયા કે-“તમારું વર્ણન જાને, તમે ન સંતાન થાઓ.” આમ કરીને ફોતરા તો ગયા પણ તેના આપણી અંદર પૂરેપૂરી ચોખા ઉપર ઘડ્યું. કેમકે ફોતરા જવાથી તે વચાત ને ઉગતા ચુકડયા.

આ દુષ્ટાંત ઉપરથી અનુજવાનું એ છે કે-“સુખ સંપન્ને પંડિતમાં છે. પોતાના વર્ગને જ તજ દેવ છે તે ચોખાની જેમ કુટાય છે. જો પાણી સંગ કરે છે તો તે ચોટા પર્વતોને અને પૃથ્વીને ફાટી નાંખે છે, પર્વતમાંથી માર્ગ કરે છે અને પૃથ્વીના પેટમાં પેસે છે. મજાનુત પાળ જાંઘી હોય તો તેને તોડી નાંખે છે. આ બધો સંપનો પ્રતાપ છે. વળી જુઓ! તરણા પણ ગળુ એકલા મળે છે,

શ્રી હિતશિક્ષાના સસનું સહસ્ર

૨૮૩

અને સંપ ધરે છે તો આવા જળના પ્રવાહને પણ દોષી રાખે છે. ” આ દ્વારે દૃઢ્યમાં ધારણ કરીને શ્રાવકવર્ગે એકઠા રહેવું, સંપીને રહેવું, અંદર અંદર કલેશ કંકાસ ન કરવો અને આ પ્રમાણે સ્વજનનું ઉચિત સાચવવું.

હવે અન્ય દર્શની સાથે ઉચિત જળવવાને અંગે કહે છે કે- ‘તેને યોગ્ય સમયે દ્રવ્યાદિક આપવું. રાજમાન્ય હોય તો વિશેષે દ્રવ્યાદિક આપવું. ઘટિત સત્કાર કરવો. તેને નમસ્કાર ન કરવો. તેનો પક્ષ ન કરવો. તેના કાર્યને અનુમોદન ન આપવું. તેના ગુણાનુવાદ ન કરવા. પોતાને ઘરે આવે તો આસન આપવું. ઘટિત સન્માન કરવું.’ આ પ્રમાણેની હકીકત સાંભળી શિષ્ય પ્રશ્ન કરે છે કે- ‘શુદ્ધ શ્રાવક એ પ્રમાણે શામાટે અન્ય દર્શનીનું સન્માનાદિ કરે?’ શુદ્ધ કહે છે કે- ‘એમ કયાં વિના છુટકો નહીં. તે એટલો પણ વિવેક ન કરે તો તે જૈનધર્મની સામે થઈ હાનિ કરે; તેથી સમકિત દૃષ્ટિ પણ પોતાનું ઘર જળવીને તેનું ઉચિત સાચવે.’

હવે શ્રાવકનાં ચોમાસાનાં કૃત્ય કહે છે-શ્રાવક ચોમાસામાં આજસ તજીને ધર્મકરણી વિશેષે કરે. દરરોજ અષ્ટપ્રકારી પૂજા કરે, નિત્ય નવા નવા નૈવેદ્ય પ્રભુ આગળ ધરે, પ્રભુ પાસે ધર્યાં વિનાની વસ્તુ પોતે ન ખાય, પ્રભુ પાસે દીપક વિગેરે કરે, અષ્ટમંજળની રચના કરે, દરરોજ મુનિરાજને વહોરાંવે અને જનતા સુધી મુનિ વહોરે તે વસ્તુજ પોતે ખાય. પર્વ દિવસે તો જરૂર એ પ્રમાણે કરે. વર્ષમાં અમુક દિવસે તે પ્રમાણે કરવાનો નિયમ કરે. ટુંકામાં દેવ શુરની સારી રીતે ભક્તિ કરીને પછી પોતે આહાર લેય.

જનતા સુધી શ્રાવક રોજ સ્નાત્ર ભણાવે. દરમહિને તો જરૂર ભણાવે. દરવર્ષે મોટું સ્નાત્ર-વિશેષ વિધિ વિધાન સંહિત ભણાવે. જિનમંદિરપર ધ્વજ ચઢાવે; જનતા સુધી નિત્ય પ્રાસાદપૂજા કરે, અર્થાત્ જિનપ્રાસાદની સંભાળ કરે, ચોમાસામાં તો જરૂર કરે. વર્ષમાં અમુક દિવસે એ ધૈત્યપૂજા કરે અને તે રીતે ભવનો પાર પામે.

દરવર્ષે દરેક જિનચૈત્યે અથવા એક જિનચૈત્યે વાળાકુંચી, અંગલુલ્લુણા વિગેરે ઉપગરણો મૂકે. અને તો નિરંતર દીપક કરે, ધૂપાદિક પૂજાના પદાર્થો મૂકે, તેમજ પાસહુશાળાએ ઉપાગ્રથે દરવર્ષે નવકારવાળી, ચરવળા, કટાસણા વિગેરે આરિત્રના ઉપગરણો મૂકે, પાટપાટલા કરાવીને ધર્મસ્થાનકે વાપરના મૂકે, પ્રભાવના કરે, સ્વામીવત્સળા કરે, કાયાત્સર્ગ કરે, તપ કરે, સ્વાધ્યાય કરે, પચ્ચખખાણુ દરરોજ કરે. જનતા સુધી સચિત્ત તજે, સર્વધા ન તજી શકે તો તેની સંખ્યા વિગેરેનું પ્રમાણ કરે.

હોને અગ્નિ પદાર્થો કયા કયા છે તે કહે છે. ધાણુ, છરું, અન્નમા, રાઈ, સુવા, વરીયાળી, ખસખસ, લીલાં ફળ, પાન, લૂગુ, સંતો ને ખારો મિંધવ, સંચળ, કાચી-માટી, ખડી, લીલાં દાતાણુ એ સર્વ અગ્નિ છે. તેમજ ગરુડ, મગ, ચણા વિગેરે આખા પાન્ય અગ્નિ છે. મગ ને ચણાની દાળ પણ અમુક વખત સુધી મિશ્ર રહે છે, લવણાદિકનો પટ ઢળે ઉકાળવાથી તે અગ્નિ થાય છે. અથવા ગરમ રેતીમાં શેકવાથી અગ્નિ થાય છે. ઓળા, ઉંળી, વાલોળીઆ એ અગ્નિ છે. શેકેલ પાપડ અને શેકેલ મગફળી વિગેરે લૂણ સાથે મેળવવાથી અગ્નિ થાય છે. ચિલડાં પ્રમુખ બહુળીજવાળા પદાર્થ વધારવાથી, મરીયાતાં કે રાઈતાં કરવાથી અને મીઠું દેવાથી પણ મિશ્ર રહે છે, તે અગ્નિ ત્યાગીએ લેવા ઘટતા નથી. યીજ તદન કાઢી નાખ્યા હોય અને પછી તેને અગ્નિ લવણાદિકનો સંસ્કાર થયેલ હોય તો તે અગ્નિ થાય છે.

કપલદાસજી કહે છે કે—‘આ હિતશિક્ષા આવકજન માટે કહી છે. વળી બીજો પણ ઉપદેશ આપું છું. બાકી સુખીને તો ઉપદેશની શી જરૂર છે? કેમકે તેને તો જોઈએ તે મળ્યું છે.’ કત્તા કહે છે કે—‘ભાઈઓ ! કોઈ ખાસ કારણ વિના પરદેશ-દૂરદેશ ન જશો, કેમકે દૂરદેશ જવાથી ધર્મ ને કામ બંને વર્ગ સીદાશે અને અર્થનો પણ સંદેહ રહેશે. જો અહીં પોતાના સ્થાનમાં ઉદ્યોગ ન સૂજે—આજીવિકા પૂરતું પણ નજ મળે તો પરદેશ જવું, પરંતુ એવી રીતે જનારે પણ પરદેશમાં બહુ રહેવું નહીં. જનતા સુધી ચામાસામાં ઘરે આવવું. કદિ ન અવાય તો પણ ચામાસામાં આવકે એકસ્થાનકેજ રહેવું, ગામે ગામ ફરવું નહિ, કેમકે ચામાસામાં ફરવાથી જીવવિરાધતા વિશેષ થાય છે. પોતાને શરીરે પણ કષ્ટ વધારે પડે છે. વૃષ્ટિ લાગે, પવનના અપાટા લાગે, ટાઢે હાડ ખડખડે, જોરાવર પવન હોય તો મુરકેલી થઈ પડે, નદી ઉતરતાં પૂર આવવાનો ભય રહે, વખતે પૂરમાં તણાઈ જવાનું થાય તો ધર્મને ધન બનેથી સુકે—બત્રે બવ. તેથી સુસાફરી કરવી કે ફરવું ફરવું તે શેષકાળે આઠ મહિનામાં રાખવું.”

પરદેશ જતી વખતે ચંદ્ર ને વાર જોઈને જવું. ગુરવારે દક્ષિણ દિશા તરફ ન જવું; તે દિશાએ દિશાયુગ હોય છે. સોમવારે ને શનિવારે પૂર્વ તરફ ન જવું; બુધવારે ને મંગળવારે ઉત્તર તરફ ન જવું અને શુક્રવારે ને રવિવારે પશ્ચિમ તરફ ન જવું. તે દિશાએ તે તે વારે દિશાયુગ હોય છે, તેથી કાંઈ સિદ્ધિ થતી નથી. તેમ છતાં જવાની જરૂરિયાતજ હોય તો તેનો ઉપાય બતાવે છે. રવિવારે સુખડનું, સોમવારે દહીંનું, મંગળે માટીનું, બુધે ઘીનું, ગુરવારે લોટનું, શુક્રવારે તેલનું અને શનિવારે ખાખનું કપાળમાં ટીકું કરીને જવું. વળી પરદેશે જવું ત્યારે અંદ્રમંડળની સામે ચાલવું અથવા ચંદ્ર જમણા સંખે.

શ્રી હિતશિક્ષાના રાસનું રહસ્ય.

૨૮૫

તે જમણાં રહે તો જહુ સુખકારી થાય છે. ચંદ્રનું મંડળ કઈ રાશીમાં કઈ દિશાએ હોય તે કહે છે—મેષ, સિંહ ને ધન રાશી હોય ત્યારે ચંદ્રમંડળ પૂર્વમાં હોય. વૃષ, કન્યા ને મકરરાશીમાં દક્ષિણ દિશામાં હોય. મિથુન, તુલા ને કુંભરાશીમાં પશ્ચિમ દિશામાં હોય અને કર્ક, વૃશ્ચિક ને મીન રાશીમાં ઉત્તર દિશામાં હોય. તેથી તેની સામું ગમન કરવું અથવા તેને જમણાં રાખવો, ડાબા કે પુઠ્ઠો ન રાખવો, કેમકે તે સુખકારી થતો નથી. શનિ શુક્ર ને સોમવારે તેની સામે સાડા આઠ પગલાં ભરવા, ને પછી ગમન કરવું, રવીવારે ૧૧ પગલાં, બુધવારે ૮ પગલાં, મંગળવારે ૬ પગલાં ને શુક્રવારે ૭૫ પગલાં ભરવાં, ને પછી ગમન કરવું.

વળી સાડાં ચોઘડીયું જોવું, જોગિણીચક્ર જોવું, તેમજ દહીંનું લોજન કરીને ચાલવું. શ્રી દેવશુરને વંદન કરીને તેમજ યાચક જનને કાંઈક આપીને ચાલવું; કારણકે દાનથી દારિદ્ર નાશ પામે છે.

માર્ગમાં લોજન કરવા સાડાં સ્થાન જોઈને યેસવું. પ્રથમ કાંઈક પુણ્યકાર્ય કરવું અર્થાત્ સુપાત્રે કે અનુકંપાએ દાન આપીને પછી જમવું, દીનદુઃખીને જોઈને તેને થોડું પણ જરૂર આપવું. ઉત્તમ આહારની જોગવાઈ હોય તો શુભસ્થાનકે જિનમંદિરાદિમાં મોકલવો, કેમકે તે એક મુક્તિનો માર્ગ છે. દીન, ક્ષીણ, જોગી, સંન્યાસી, કડી, કાપડી, મઠવાસી વિગેરેને યથાયોગ્ય આપવું. તેમાં કુળ, જાતિ, તાપ, વિદ્યા વિગેરે કાંઈ ન જોવું. આ માર્ગ લોજનવિધિનો સમજવો.

પરદેશમાં રાત્રીએ અણજાણ્યા મકાનમાં ન સુવું; ખાત્રી કર્યા પછી સુવું. પરદેશમાં વ્યાપાર ભલા માણસ સાથે કરવો, નાદાન સાથે ન કરવો; અને યથાયોગ્ય પેદા કરી વહેલાં થરે આવવું.

હવે પરચુરણ શિખામણ આપે છે:—ઈંદ્રિયોને જહુ દુઃખ ન દેવું, તેમ તેને જહુ લાલચ મણ ન આપવી. જ્યાં ધર્મ અર્થ કે કામની સિદ્ધિ ન હોય તે કામ કરતું નહીં. વિષમ આસન પર યેસવું નહીં. સભામાં કુચેષ્ટા કરવી નહીં. માથે જહુ ભાર ઉપાડવો નહીં. સાંજે દહીંનો આહાર કરવો નહીં. ચંદ્ર સૂર્યનું ચહણું જોવું નહિ, કેમકે તે વખતે વ્યંતરાદિક છળે છે. ગર્ભવતી સ્ત્રીએ તો પત્નીલકુલ જોવું નહીં, કેમકે જોવાથી બાળક ચહણું થાય છે. પોતાના પગે પગ ડાળવા નહીં, ભોંય જોતરવી નહીં, પગવડે મૂળ ઊંડાવી નહીં, કારણ એ બધા અપલક્ષણ ગણાય છે. સવારે મૈથુન સેવવું નહીં, પ્રભાતે ઉંઘવું નહીં, મોટે સરે લણવું નહીં, અને સંઘ્યાકાળે આહાર કરવો નહીં, એ ચાર કાર્ય કરતાં શું હાનિ થાય તે કહે છે. પ્રાતઃકાળે મૈથુન સેવતાં ગર્ભ રહે તો તે ગર્ભ ધરે શાય છે, પ્રભાતે ઉંઘવાથી લક્ષ્મીનો નાશ થાય છે, પ્રભાતે ઉંઘે સ્વરે

૨૮૬

શ્રી ભૈનધમ પ્રકાશ.

ભણતાં વ્યંતરદિ છળે છે અને મૃત્યુનો ભય પ્રાપ્ત થાય છે, સંધ્યાકાળે જન્મવાથી રોગની ઉત્પત્તિ થાય છે, તેથી તે ચારે વાનાં ન કરવાં.

શ્રાવકે સંધ્યાકાળે શુદ્ધ સતીષે જન્મને 'પ્રતિક્રમણ' કરવું. આખા દિવસમાં લાગેલાં પાપ આખીવી-પોઈ નાખી શુદ્ધ થવું. એવી રીતે કરવાથી પાપનો નાશ થાય છે અને પુણ્યનો ગાંધ થાય છે. પ્રતિક્રમણ ન થાય તો બે ઘડી પ્રમાણ આભાષિક કરી શુભ કથાન કરવું. ત્રણે મુદ્રા વિગેરેના ભેદ સમજવા. અંગમાંથી આળસ દૂર કરવું. પંચાંગ ખમાસમણ શુદ્ધહારાનને દેવા. પ્રતિક્રમણમાં રજે-હરણ અવશ્ય રાખવો, ઉજવળ મુહુર્ષત્તિ મોઢા પાસેજ રાખવી; દૂર ન કરવી. પહેરવાતું વસ્ત્ર પણ ઉજવળ રાખવું; મેકું કે સાંધેલું અથવા ફાટેલું ન રાખવું. પ્રથમ વસ્ત્રાદિકની પરિવેહણ કરીને પછી પ્રતિક્રમણ કરવું. તેમાં યોદ્ધાતા સૂત્રોના અર્થ મનમાં ચિંતવતા જવા. સ્તવન પોતે કરવું અથવા બીજા કહે તે ધ્યાનપૂર્વક સાંભળવું, જે તેમાં લય લાગી જાય તો પાપ નાશ પામે છે, અને કહેતાં કે સાંભળતાં જે કાંઈ પણ કષાય થાય તો ઉલટાં પાપ બાંધીને ઘેર જવાનું થાય છે. પ્રતિક્રમણમાં પ્રાંતે શાંતિ કહેવી અથવા સાંભળવી. પછી સંજાય ધ્યાન કરવું. છેવટે શુદ્ધહારાજ પોરિચી ભણાવે તે સાંભળીને શ્રાવકે ઘરે જવું. આ પ્રમાણે સંધ્યાવિધિ જાણવો. અપૂર્ણ.

વર્તમાન યુગમાં નોવેલોનું સ્થાન.

પ્રાચીન યુગમાં બ્યારે બ્યારે માનુષી જીવનમાં ધર્મતત્ત્વોનો સંચાર કરવાની પૂરતી જરૂરજણાઈ ત્યારે ત્યારે તે તત્ત્વોનાં સુદ્ધમર્યાદા જગતમાં આસંચયોરૂપે ગોઠવાયાં કહે માનુષી પ્રવૃત્તિ જ્યવસાયમય થતાં તે સૂત્રો સમજવાની કાળજી ઓછી થવા લાગી, એટલે પૂર્વ મહર્ષિગણે તે તત્ત્વના સંમિશ્રણવાળા કથાનક ગ્રંથો રચીને ધર્મતત્ત્વને જગતમાં ફેલાવવા અવિશ્રાંત પ્રયત્ન આદર્યો; પણ કથાનક ગ્રંથોનું સ્થાન હાલમાં નોવેલોએ લીધું હોય તેમ દ્રષ્ટિગોચર થાય છે. માત્ર વિકાર એટલોજ થયો છે કે-પ્રાચીન કથાઓમાંથી રાજરાણીની અર્તાઓથી જગતને નીતિપાઠ મળતા હતા, ત્યારે તેના સ્થાનને યોગ્યતાવાતા ડોળ કરનારા નોવેલોમાં વિષયુક્ત કાદમ્બરીઓ ચિતરાયેલી હોય છે. જેમાં આશુક માણુકને પરસ્પર આકર્ષી અન્યોઅન્યમાં પ્રેમરસ પ્રકટાવી બુદ્ધ પાડે છે અને અંતે તેઓને મહામુશ્કેલીમાંથી પસાર કરાવીને વિચિત્ર સંયોગે દંપતીરૂપે મેળાપ કરાવે છે. આવી રીતના પોત્રોને નોવેલના નામ નહીં મેળાઈ કેદમ્બરનાં નામ દારને; એવા નામોને આધુનિક કાળના નોવેલો

વર્તમાન યુગમાં નોવેલોનું સ્થાન.

૨૮૭

ખનાવવામાં આવે છે. આવું નોવેલોનાં વાંચનથી બાળકોના કુમળા મગજમાં નિષેધવિકારે એવું સ્થાન લીધું છે કે જેથી ભવિષ્યમાં પોતાની સારી જીંદગીમાં આરોગ્યતાનું યુગ આખનારા બાળકો અદ્ય સંખ્યામાં માલૂમ પડે છે. આમ યુગરૂપ જીંદગી બનાવવાની અતિ અભિલાષાને આધુનિક નોવેલોનું સ્થાન દોષભૂત છે એમ કેમ ન માની શકીએ ?

હવે આ પદ્ધતિને અનુસરવું અયોગ્ય છે એમ સમજવા છતાં કેટલાક સાક્ષરતરીકે મનતા નોવેલકથાકાર વિદ્વાનો ઐતિહાસિક ખીનામાં તે પદ્ધતિનો સંસ્કાર કરે છે, અર્થાત્ આ નવલકથાઓમાં ગરલાધાના રસિક નોવેલોના આદર્શ ત્રિભાગો લઈ ભૂતકાળના મહત્વશાળી પાત્રોને તેમાં ગુંથી અલંકારિક ભાષામાં મોહકતા દેખાડે છે, પરંતુ આ રીતે અનુસરવામાં ખાસ તેઓ અમુક ભૂલને તો પોષ્યાજર છે અને ઐતિહાસિક પાત્રોને કાલ્પનિક કથામાં ખેસાડી સત્યાસત્યની દશકાર બહુજ વેગળી મૂકાતી જાય છે.

કેટલાક નવલકથાકાર મહાશયો ગુજરાતના ઇતિહાસમાં જૈનમંત્રીઓનું સત્યસ્વરૂપ ચિતરનાનો પ્રસંગ આવતાં અણુઘટતી કલ્પનાઓનો અધિકાંશે ઉપયોગ કરે છે; પણ તેઓએ સૂક્ષ્મ ભુદ્ધિથી ઇતિહાસમાં પ્રવેશ કરીને તપાસવું જોઈએ કે “વનરાજ ચાવડાશી વાઘેલા વીરધવલ” સુધીની વંશાવળીના રાજાઓએ જે રાજ્ય તપાવ્યું—ચલાવ્યું છે, તે માટેનું માન કયા કયા મંત્રીઓને ઘટે છે ? અને તે મંત્રીઓ કયાકયા ધર્મના હતા. આ દરેકનું વિવેચન પ્રસંગે જનતા સમક્ષ મૂકાશે; પરંતુ અત્યારે તો માત્ર ચાંપરાજ, વિમલમંત્રી, સુંમળ, ઉદાયન, અને વસ્તુપાળ” વિગેરેનાં નામમાત્રથી સર્વ કોઈ સમજી શકશે કે માત્ર ગુજરાતની રાજસત્તાને પ્રખળ રીતે ટકાવનાર કોઈ હોય તો તે ગુજરાતના “વશિષ્ઠ મંત્રીઓજ હતા” અને તે વાણીયાના હાથમાંથી, ગુજરાતની લગભગ સરી પડતાંજ “હિંદુસ્તાનનો નાશ, દેશની ઉથલપાથલ, અને ઐતિહાસિક કલંકિત પ્રસંગો ઉપસ્થિત થયા છે. ઐતિહાસિક બાબતોનો પ્રકાશ ગુજરાતીમાં ફેલાવવા માટે ઠક્કર નારાયણ વસનજીએ સારો પરિશ્રમ લીધો છે, પરંતુ તેની અમુક ગ્રંથ ચીતરનારી કલમ તો ભારોભાર ગેરથી આતંત્રાત છે. આગળ વધીને કહું તો તેઓના અમુક પુસ્તકોને તો સુશીલ સ્ત્રીઓ કે હિંદના કોમળ બાળસ્ત્રીઓએ હાથમાંજ લેવા ન જોઈએ. ઉપરાંત છેલ્લા વર્ષોમાં રા. રા. સુનશીએ પણ નવલકથાકાર તરીકે સારો પરિશ્રમ આરંભ્યો છે.

તેમણે પરલાપાત્રું મધન કરવામાં સારો પ્રયત્ન કર્યો છે. તેમણે બહાર પાડેલા લોકપ્રિય નોવેલો તપાસશું તો માલુમ પડશે કે તેમની વેરની વસુદાત માં દાઉન્ડ એફ મોન્ટે ક્રીસ્ટોનું અનુકરણ છે. પાટણની પ્રભુતાએ

શ્રામસ્કેટીગર્જની શ્રી સંપાદન કરેલ છે અને “ ગુજરાતના નાથમાં ”
 “ Twenty years Afor ” નો પ્રતિભાસ છે. કેટલાક વાંચકો તો વેરની
 વસુલાતમાં સરસ્વતીચંદ્રથી થયેલ વર્ણન કરતાની આશંકા કરે છે. માત્ર
 તેમાં એટલોજ તફાવત છે કે સરસ્વતીચંદ્રનો અંતિમ ભાગ વૈરાગ્યમય
 છે, ત્યારે વેરની વસુલાતમાં વેરનો બદલો લખવામાં રોકાયેલ છે, તો પણ
 એકંદરે વિવેચનશૈલી લોકપ્રિયતા પામે લેવી છે, પણ ગુજરાતના ઇતિહાસમાં
 સુપ્રસિદ્ધ પાત્રો હેમચંદ્રાચાર્ય તથા આમલદત્તને પોતાના ગુજરાતી મા-
 સિકની આઠ વાર્તા રાજાધરાજમાં લખવા મુજબ કથા કાલ્પનિક હોય છતાં
 ઐતિહાસિક પાત્રોના સંબંધ એસાડી તેમના સચ્ચારિત્રને અતિ અથોગ્ય ચિતરવાં
 વિપયુક્ત પૂરાવા વિનાની કલમે લેનસમાજની લાગણીને દુઃખ ઉત્પન્ન કરાવ્યું
 છે ને ઇતિહાસ શોભાવનારા પવિત્ર પુરૂષોમાં માનસિક અપવિત્રતા દેખાડવાની
 બુદ્ધિહિનતા બતાવી છે. મુનશી જેવા ઇતિહાસનું મંથન કરનાર તેમજ બુદ્ધ
 બુદ્ધ ધર્મના સાહિત્યનો પ્રકાશ કરનાર ત્યારે અસુક ધાર્મિક લાગણીને
 દુઃખ કરનાર લખાણ લખે ત્યારે તેનો જવાબ તે કીરકો શું ન માગી
 શકે ? અમોને જરૂર રા. મુનશી જેવા મુનંદા લેખક માટે ધણું માન છે,
 અમો તેમના સુપ્રસિદ્ધ પુસ્તકોના પરિચયમાં સારી પેઠે આવ્યા છીએ, પણ
 તેમની સુપ્રસિદ્ધ લેખનશૈલીનો પરિચય દુઃખ ઉત્પન્ન કરનારો હોઈ અમારે
 અત્રે લખવાની હવે અગત્યતા રહેતી નથી, કારણ કે રતિપતિરામ પંડ્યા,
 ડ. ના. વ. મુનિજ્ઞાન વિ., મુનિ ન્યાયવિ., આત્માનંદ સલાના સેકેટરી
 રા. વલ્લભદાસ ત્રિલોચનદાસ વિગેરેએ સત્ય ખીનાને બહાર કાઢવા જે જે
 પ્રયત્ન કરેલ છે તે ઉપરથી એટલું સમજાઈ આવે છે કે કોઈ વ્યક્તિ પોતાના
 એક દોર ઉપર જગતને ન્યાયવા પ્રારે તે મિથ્યા છે.

રા. મુનશીના મિત્રમંડળ તરફથી નીકળતું ગુજરાત પત્ર તેની લાચરને
 પોષવાનું—સ્વમિત્રોની પ્રશંસા કરવાનું સાધન થઈ રહ્યું છે. તેમાં ભલે પોતાને
 સંમત કે બ્રાતૃભાવવાળા લેખો લેતા હોય પણ તે સિવાયના ખીન્ન લેખો
 લેવાનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થતાં તદ્દન નાકાર પરખાવે છે. આ પ્રમાણે હોવાં છતાં
 કેટલાક ધર્મપ્રિય સત્યપ્રેમી વ્યક્તિઓ સાહિત્યસંસદન સભ્ય થવાથી પોતાની
 જોખમદારીને કેમ ભૂલી ગયા છે તે આશ્ચર્યચક્ર છે. સત્ય પાત્રોમાં કલ્પિત
 ભાવ ઉસાવવામાં રા. મુનશીએ જે વફાવત વાપરી છે તેનો ખુલાસો પૂરાવા
 સહિત રા. મુનશી કરે અથવા પોતાની માન્યતા સાચીજ છે એમ સાખીત
 કરી આપે તે જરૂરનું છે, પરંતુ તેમ કરવામાં ધર્મોપતા, અકળાપ્રિયતા,
 ઇતિહાસની અનલિપ્તતા કે આધુનિક યુગની અપિઞ્ઞાનતા વિશેષણો ન આવવા

જોઈએ. કદાચ પોતાની વાત તદ્દન કલ્પિત હોવાનો દાવો કરતા હોય તો પોતે કલ્પનાનોવેલ રચવામાં શા માટે ઐતિહાસિક પાત્રો ગોઠવે છે. વેરની વચુલાતની પેઠે નવીન વાતો કલ્પી ગમે તે ભાષાના વિચારો ઉદ્ભવ કરી તદ્દન નવીન ગ્રંથ બહાર પાડ્યો હોત તો શું સાહિત્યરસિકોને રા. મુનશીની આવી ભૂલો પ્રત્યે દ્રષ્ટિક્ષેપ કરવાની જરૂર પડત? અને તેઓ આળાદ રીતે નવલકથાકારની ઉપમા તપાસી શકત? તેથી સમજી શકાય છે કે ગમે તે ભાવથી રા. મુનશીએ સમકાલીન ઐતિહાસિક નામોનો તેમાં સમાવેશ કરેલ છે.

આધુનિક યુગરાતના ઇતિહાસને મજબુત રીતે ટકાવનાર જૈનગ્રંથો છે. જૈનમુનિઓનાં કરેલાં ગ્રંથો બાદ કરીએ તો યુગરાતના ઐતિહાસિક સાધનો તદ્દન અલભ્ય છે, તેથી દરેક સાક્ષરો ઇતિહાસને લખવામાં જૈનગ્રંથોનોજ આધાર લે છે, જ્યારે મુનશી જૈનગ્રંથો ઉપરથી બધી ખીના લીધા છતાં પણ પણ જૈન ઇતિહાસને ખોટો કરાવવા મથે છે. ન માત્રમ શું કારણ મજબુત હશે કે તેમને આ પ્રમાણે અન્યથા પ્રયત્નમાં કાળવ્યય કરવો પડ્યો છે?

આ ઉપરથી સમજી શકાય છે કે ઐતિહાસિક સત્યને દ્રષ્ટપાવી તેમના પાત્રો સાથે કલ્પિત સંબંધો બધાએસતાં કરીને વિદ્વાનોની પક્ષિતમાં બેસવા કરતાં સ્વમતિથી કલ્પિત ઘટનાઓ ચીતરવી એ વધારે હિતાવહ છે. આ લેખથી વાંચકોએ એમ ન માનવું કે હું ઐતિહાસિક લાગને નવલકથારૂપે ઉતારવામાં અસંમત છું, પણ હું એમ માનું છું કે સત્યખીનને ચાલુ પદ્ધતિથી લખવી હોય ત્યારે તે કાર્યનો ભાર યોગ્ય અનુભવી પુરૂષે ઉઠાવી લેવો જોઈએ.

અત્યારે જે ગ્રંથો હિંદના હૃદયમાં પ્રેમી બન્યા છે તેનું કારણ માત્ર તે ગ્રંથો નથી પણ તે ગ્રંથો રચનારની ચારિત્રની ઉર્મિઓ છે અને તેથીજ આચારંગ, વેદ, મહાભારત, રામાયણ, ધર્મગિંદુ, કબીરવાણી વિગેરે ગ્રંથો ઘેરઘેર પૂજ્ય છે.

એટલે ચિત્ત-સંયમ, નિઃસ્પૃહતા-સ્વભાવ, સત્યવચન ઇત્યાદિ ગુણો જેમાં ખીલેલા રોષ એવો પુરૂષ જગતનું સત્ય બહાર લાવવા પ્રયત્ન કરે તોજ તે સફળતા પાસી શકે. બાકી જેમાં એક તરફી વલણ, આત્મશ્લાઘા અને મિથ્યા-ભિમાન ઇત્યાદિ કોઈ પણ અવયુગુની અધિકતા હોય એવો યોગી, સાક્ષર, ધનવાન કે સન્યાસી નવીનતા દેખાડવામાં પોતાની હાર્દભાવનાના સંસર્ગે ઉચ્ચપાત્રોને હલકટ તરીકે ચીતરવાની ભૂલ કરી મૂકે છે. “નિદોષ પાત્રને પ્રપંચી બનાવી દાઉં છે.” પરંતુ તેજ કાર્ય કરવામાં ઉત્તમ પુરૂષ સદોષ પાત્રમાંથી પણ ગુણ અવયુગુની તારવણી કરી ગુણચાહકતાને અવકાશ છે.

‘‘શું આ દશા આવ્યા વિના લોકની હુકમાં જેમ આવે તેમ લખવા માંડવું તે ઉચિત છે ?’’

માટે સર્વે સાક્ષરોને અંતિમ સૂચન એટલું જ કરવાનું છે કે ઉપવ્રજ્ય થતા જોતિહાસિક સાધનોથી એક એવો ઇતિહાસ તૈયાર કરવાની જરૂર છે કે જેમાં ઉપવ્રજ્ય થતી દરેક ખીના પૂરાવા સહિત વર્ણવી હોય. આ પ્રમાણે બનવાથી કેટલાક સાક્ષરો અમુક પૂરાવાનાં અભાવે સત્ય ખીના પ્રગટ કરવામાં જે મોટાભાગ કરી ચૂકે છે તે તેમ કરતાં અટકશે. **મુનિ દર્શનવિજયજી.**

આત્મવિકાસ અર્થે મનને બાંધ.

હે બળ્યાત્મા! તું આ સ્વાર્થી જગત્ ઉપર શું મોહી રહ્યો છે? ખરેખર તારું અંતિમ સચું કોઈ નથી. તું જેને તારી વહાલી વસ્તુ ધારે છે (સ્ત્રી, પુત્ર, મિત્ર વિગેરે.) તે પણ સ્વાર્થનાંજ સગાં છે. અરે! જે શરીરવડે તું આટલું કાર્ય કરી શકે છે અને જેને માટે તું મમતા રાખે છે તેને પણ મૂંઝીને ત્હારે-આત્માને છુટું પડવાનું છે. ખીજી સાંસારિક કંઈ વીજે તારી નેખતી ઘશે? તહે હબરો શરીર ધારણ કર્યાં, ઘણા ભોજ ભોગવ્યાં, પુષ્કળ ખાનું, વણી વખત દ્રવ્યનો સંચય કર્યો છતાં હજી તને તેજ પ્રિય છે. તું ત્હારી આગળ જે વસ્તુઓ જીએ છે તે ત્હને આ સંસાર ઉપર આસ્થા-મોહ-પ્રેમ વધારે છે. જે તું આમ ખાલી જગતના મોહમાં ફસાઈ જઈશ તો મુક્તિને સાડ જે આ માનવભવ તને પ્રાપ્ત થયો છે તે તું ક્યારે સફળ કરીશ?

અરે આત્મન! આ દુનિયામાં પૂર્વે થઈ ગયેલા યુધિષ્ઠિર, રામ, કૃષ્ણ, ભરતાદિને પણ કાળ લઈ ગયો તો તે તને કેમ છોડશે? હબરો નગરો, કસોડો માણસો કે જેમનાં નામમાત્ર આપણે જાણી રહ્યા છીએ તે સઘળાં કાળાધીન થયાં તો તું અદ્ય પામર છવ શા માટે અભિમાન-મમતા રાખે છે? તું યાદ રાખ કે મરણ પછી પુન્ય ને પાપજ સાથે આવવાનું છે, માટે ધર્મ આચર. કહું છે કે-

મહતા પુણ્યપણ્યેન, ક્રીતેયં કાયનોસ્ત્વયા ।

પારં દુસ્તોદધર્મેન્તું, તર ચાવન્ન મિચ્ચતે ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ-“તારાથી આ શરીરરૂપી નાવ (હોટી) ઘણા પુણ્યરૂપી ખર્ચથી આ દુઃખરૂપી સંસારસાગર તરવાને માટે ખરીદાયેલી છે, માટે તેનો નાશ થયા પહેલાં તું તેનાવડે સંસાર તારી બા.”

હે આત્મન! તું જોતા સ્વાર્થનો ત્યાગ કર. ખરું જોતાં તું તારો ખરો સ્વાર્થ મોક્ષની પ્રાપ્તિ કરવાનો ભૂલી જાય છે અને સાંસારિક સ્વાર્થમાં રચ્યો પચ્યો રહે

આત્માવિકાસ અર્થે મનને ઓધ.

૨૬૧

હે. આમ કરગથી પરમાર્થની તહારી વૃત્તિનો નાશ થાય છે. અને ધાર્મિક વૃત્તિઓ--પ્રેરણાઓ દબાઈ જાય છે.

હે આત્મા ! તું અભિમાનનું--મદનું તો કદી પણ નામ લઈશજ નહિ. પૂર્વે રાવણે અભિમાન કર્યું હતું તેનું તેને યૌગ્ય ફળ મળ્યું હતું, તેનો નાશ થયો હતો. તને આજુ ઝગત વખાણે તો પણ તું તહારી જાતને વખાણીશ નહિ. ખરો સ્વાર્થ સર્વા વિના તેને સફળ માનીશ નહિ.

હે માનવ ! તું ખીજનું ભડું થતું જોઈને અદેખાઈ કરીશ નહિ. તેમ કરવાથી ચિંતારૂપી શત્રુ તહારા મન ઉપર આફટ થશે અને તું તહારા આત્માને અધમ દશામાં દોરી જઈશ. ખીજનું ભડું થતું હોય ત્યારે તું વિચાર કર કે તેણે કેવી રીતે પોતાનું ભડું કર્યું ? પછી તું તે માર્ગ ગ્રહણ કર. વળી અન્ય જનોમાંથી તું અવગુણ ઓળ્યા કરતાં ગુણ ઓળી તે ગ્રહણ કરવાની ટેવ રાખ, એટલે તહારામાં સમાનતાની ઉચ્ચ લાગણીઓ ઉત્પન્ન થશે. વળી ક્રોધરૂપી શત્રુ પણ દ્રેષની લાગણીથી ઉત્પન્ન થાય છે, માટે “ પોતાની જાતના જેમ અને તેમ દોષ જો અને પારકાના દોષ ન જોતાં ગુણ જોઈ તે ગુણ ગ્રહણ કર.”

હે માનવ ! મનના દુર્વિચારોને અટકાવ, એટલે ઇન્દ્રિયોની ખરાબ પ્રેરણા અટકશે, જેથી તું દુઃખ ખમવાને સમર્થ થઈશ. કારણકે જીભ જેવી ઇન્દ્રિયને તેના ખસે કાર્યમાં (ઓલવામાં અને આખવામાં) અટકાવવામાં ન આવે તો તે ઘણી હાનિકારક થાય છે.

હે માનવ ! તું સર્વે તરફ સમાનતા-સમાન વૃત્તિ રાખ કે જેથી ક્રોધ, દ્રેષ અને અભિમાનરૂપી શત્રુઓને તું હણી શકે-નાશ કરી શકે. કારણ કે-

માતૃવત્ પરદારેષુ, પરદ્રવ્યેષુ લોઘવત્ ।

આત્મવત્સર્વભૂતેષુ, યઃ પश्यति સ પण्डितઃ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ--‘પરસ્પરને, પોતાની માતા સમાન, પારકાનું ધન માટી સમાન અને સર્વ પ્રાણીઓને પોતાના આત્મા સમાન જે ગણે છે તેનેજ પંડિત ગણવો.’ તું પણ તેમજ માનીને તહારા આત્માને ઉત્તમ પ્રેકારની કેળવણી આપી પ્રવીણ કર.

હે આત્મન ! “ હું વિદ્વાન છું, હું ખડું સમજું છું, મને કંઈ જાણવાનું બાકી નથી.” આવી ભાવના તું કદી હૃદયમાં આણીશ નહિ. તે તને અભિમાની બનાવશે અને ફસાવશે. માટે પોતાના દોષ સુધારવા પ્રયત્ન કરીશ, તોજ ખરી ઉન્નતિ-વિકાસ થઈ શકશે.

હે આત્મન ! તહારામાં અપૂર્વ બળ છે, અનહદ સામર્થ્ય છે, પણ એ સઘળું આધ્યાત્મિક બળ તને યૌગ્ય પ્રયાસ વિના મળી શકશે નહિ, તેને માટે પૂરતા પ્રયાસની જરૂરિયાત છે.

૧ Think too much of yourself and too little of others.

૨૬૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

હે માનવ ! “ હું કોણ ? મારાં સર્ગાંસર્ગાંધીઓનો સ્નેહ સંબંધ કેવો ? હું શા માટે આ માનવજીવન પામ્યો છું ? ” આવી ઉચ્ચ વિચારણા પ્રતિદિન મનમાં આણુ, ધર્મની લાગણી ધારણુ કર, વખત જતો જાય છે, કાળ નજીક આવતો જાય છે, માટે તરત શુભ કાર્ય આરંભ, નહિતર કાળની કાળ આવશે તો પછી તે કાર્ય અટકી પડશે; અને આ અમુક માનવજન્મ એળે ચાલ્યો જશે.

શાહ અમૃતસાલ છોટાસાલ-સાંતેજ.

પ્રભુ પ્રાર્થના.

પ્રભુ પૂજન પ્રીતે કરો,	હર્ષ આણીને આજ;	
ભવજળ તરવા કારણે,	જયો જયો જિનરાજ.	૧
જેમ જેમ પૂજન પ્રેમથી,	કરીએ શ્રી જિનરાજ;	
તેમ તેમ અશુભ કર્મમળ,	થાયે જડથી નાશ.	૨
મોહજાળના પાસથી,	અંધાણો છું ખાસ;	
ને છુટવાની આશથી;	આવ્યો છું હુજ પાસ.	૩
ચાર કપાયથી મુક્ત કરી,	આપો શિવપુર રાજ;	
ખનેડા જૈનમંદિરની,	શિર નમાવે આજ.	૪
આદીશ્વરને ભેટીને,	આજ થયો આનંદ;	
જીવણુ કહે કર જોડીને,	ટાળો ભવના કંદ.	૫

અત્યંત ખેદકારક નોંધ.

૧ શાહ ઓધવજીભાઈ ગીરધર. પોરબંદર.

આ ગૃહસ્થ જ્ઞાનપંચગીતે દિવસે માત્ર બે કલાકના છાતીના હુખાવાથી પંચતવ પામ્યા છે. એઓ ગૃહજ સુશીળ હતા. પોરબંદર ખાતે બહુ સંતોષવૃત્તિથી રહી શાંતિમય જીવન ગાળતા હતા. જૈનશાસ્ત્રના આસ ઉંડા અભ્યાસી હતા. કર્મચંદ્રમાં પ્રવીણ હતા. તેને અંગે નવા નવા સવાલો વારંવાર પૂછતા હતા કે જે આ માણિકમાં પ્રથમ અને આ અંકમાં પણ પ્રગટ થયેલ છે. તેમની રહેણી કરણી

એક ઓળખાણ

૨૮૩૩

અનુકરણીય હતી. દિવસનો ઘણો ભાગ વાંચન ને મનનમાં જ ગાળતા હતા. તેમણે કેટલાક યંત્રો અને નકશાઓ પોતાના અભ્યાસને અંગે તૈયાર કરેલા છે. તે પ્રગટ કરવા લાયક છે. હાનિકારક રીવાજો વિગેરે ઉપર કેટલાક વૈરાગ્યોત્પાદક પદ્યો પણ તેમણે રચેલા છે. તેમની જૈનકોમને ન પૂરાય તેવી ખામી પડી છે: કારણ કે હવે એવા દ્રવ્યાનુયોગના અભ્યાસીઓ નવા થતા નથી. અમે તેમના આત્માને શાંતિ ઇચ્છીએ છીએ અને તેમના કુટુંબને અચાનક આવી પડેલા આ અસહ્ય દુઃખને અંગે અંતઃકરણથી દીલાસો આપીએ છીએ.

૨ મોદી ઇગનલાલ ત્રીકમ. રાણપુર.

આ રાણપુરનિવાસી ગૃહસ્થ ધાર્મિક મહોત્સવ પ્રસંગે વઢવાણ કાંપ ગયા હતા, ત્યાં અચાનક છાતીના દુખાવાથી મૃત્યુ પામ્યા છે. એઓ ખરે-ખરા ધર્મચુસ્ત હતા. રાણપુર ખાતે દેરાસર વિગેરેની સંભાળ રાખનારા હતા. સાધુ સાધ્વીઓ ત્યાં આવેલ હોય તો તેમની સારી રીતે સેવા ભક્તિ કરતા હતા. અમે તેમના આત્માને શાંતિ ઇચ્છીએ છીએ અને તેમના કુટુંબને અંતઃકરણથી દીલાસો આપીએ છીએ.

આ બંને અમારી સભાના લાઈફ મેમ્બર્સ હોવાથી સભાને પણ થોડા મેમ્બરોની ખામી પડી છે; પરંતુ કાળની ગતિ દુરતિક્રમ હોવાથી તેને આધીન થવું પડે છે.

એક ઓળખાણ

ભાવનગરનિવાસી શ્રાવક બહેચરદાસ ભગવાન કે જે પૂરા ધર્મિષ્ઠ હતા, તેઓએ પાછળની જીંદગીમાં મુળર્થ રહીને પણ ઉપદેશાદિવડે અનેક શ્રાવક લાઈઓ ઉપર ઉપકાર કર્યો હતો. તેમણે સમાધિમરણ વિચારે ડટડ હોના બતાવેલો તે સજ્જન સન્મિત્રમાં છપાયેલ છે. ઉપરાંત શ્રી મેસાણા જૈન શ્રેયસ્કર મંડળ તરફથી ખાસ સમાધિવિચાર એ નામની બુકમાં પણ તે પ્રથમ છપાયેલ છે. માત્ર તેમાં ડટડ ને બદલે ડટર હુહા છપાયેલા છે; તેથી કપાંતના નામવાળો હુહો તેમાં છપાયેલ નથી. તે હુહો આ પ્રમાણે છે.

ભાવનગરવાસી ભલા, સેવક શ્રી ભગવંત;

ભગવાનસુત ભગવાનકું, બેચરદાસ પ્રણમંત.

૨૬૪

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

આ હુડા ઉપરથી તેના કર્તાતું નામ પ્રતિદ્ધ થાય છે. કર્તાએ આ ૩૮૩ હુડા ખાસ પોતાની બુદ્ધિથી બનાવેલા નથી, પણ ખીજે આધાર મારવાડી ભાષાનો સળવાથી તેની ઉપરથી બનાવેલ છે. તેમણે એની અંદર કહ્યું છે કે-

ગરણુ સમાધિ વિચારની, પ્રત મળી મુજ એક;
તેણે મેં સમાધિ મરણુ કો, વરણુન કીયો અતિ છેક. ૩૮૦
પણ ભાયા મરદેશકી, તીણમે લખીયો તેહ;
તેણે કારણુ સુગમ કરી, હુડા બંધ કીયો એહ. ૩૮૧

આટલી હકીકત ભાવનગરવાસી એક ધર્મિષ્ઠ પુરૂષની ઓળખાણુ તાજ કરાવવામાટે તેમજ એ સમાધિમરણુવિચાર વાંચવાની ખાસ ભલામણુ કરવા માટે લખવામાં આવી છે. સમાધિવિચારની બુકની અનુક્રમણિકામાં બેચરદાસતું કર્તા તરીકે નામ લખેલ છે પણ તેનું વતન ભાવનગર લખેલ ન હોવાથી અમે ઓળખાણુ પાડી છે.

વર્તમાન સમાચાર.

અમદાવાદમાં વરઘોડો.

અમદાવાદમાં ગઈ દીવાળીને દિવસે શ્રી મહાવીર સ્વામીના નિર્વાણ કલ્યાણુક સંબંધી વરઘોડો એટલો બધો સુંદર ને આકર્ષક ચરતો હતો કે તેનો ખેરા અનુભવ જોનારનેજ થઈ શકે તેમ છે, બાકી અન્ય શહેરવાળાએ તેનું ખાસ અનુકરણુ કરવા યોગ્ય છે. આસન્ન ઉપગારી વીર પરમાત્માના પાંચે કલ્યાણુકને દિવસે અમદાવાદ ખાતે વરઘોડા ચડે છે અને મહોત્સવ થાય છે. તે ખાસ અનુમોદન કરવા યોગ્ય છે. તેમજ અનુકરણુ કરવાથી અત્યંત લાભ પ્રાપ્ત થઈ શકે તેમ છે.

આગ્રામાં નવું જ્ઞાનમંદિર.

આગ્રા ખાતે ત્યાંના એક ઉદાર ગૃહસ્થે શ્રી વિજયધર્મશ્રુતિ મહારાજના નામ સ્મરણુ સાથે નવીન જ્ઞાનમંદિર બંધાવી તેમાં તે મહારાજશ્રીના લખેલા તેમજ છાપેલા અને પોતાના છાપેલા પુસ્તકોનો સંગ્રહ દાખલ કર્યો છે. તેને ખોલવાની ક્રિયા પણ બહુ સારી રીતે કરવામાં આવી છે. લક્ષ્મીચંદ્ર જેઠે તેના નામમાં પોતાનું ને મહારાજશ્રીનું બંનેનું નામ રાખ્યું છે. ખોલવાને પ્રસંગે તેના નિર્વાહ માટે રૂપ૧૦૦ ની રકમ ખીણ આપી છે. માર્શિક અને ન્યુસ્પેપર

વિગેરે પુષ્કળ મંગાવવાની ગોઠવણુ કરી છે. અને તેને એક નમુનેદાર લાઇબ્રેરી બનાવવાનું ધાર્યું છે. તેની અંદરના પુસ્તકોનું લીસ્ટ છપાવવાની અને તેમાંથી વાંચવા આપવા કે મોકલવાના નિયમો પ્રગટ કરવાની આવશ્યકતા છે, કારણકે તેની અંદર ઘણા વિપયોગી પુસ્તકો લખેલા તેમજ ઇંગ્રેજી છાપેલા છે કે જે ખીજે મળવા મુશ્કેલ છે.

પુસ્તકો વિગેરેની પહેાંચ

૧ શ્રી ધર્મપ્રદીપ.

આ ભુકની અંદર પ્રારંભમાં ઉપાધ્યાય શ્રી મંગળવિજયજી દૃઢ ચતુર્વિંશતિ જિનસ્તવન (ચોવીશી) છે. તેના દરેક સ્તવનમાં દ્રવ્યાનુયોગને લગતા બુદ્ધા બુદ્ધા વિષયો દાખલ કર્યા છે. ત્યારપછી શ્રી વિજયધર્મસૂરિનાં કરેલાં બે સ્તવનો લભ્ય થવાથી નાખ્યા છે, અને પછી શ્રી વિજયધર્મસૂરિની અષ્ટ પ્રકારી પૂજા બનાવીને દાખલ કરી છે. તે આઠ પૂજામાં યોગના આઠ અંગની કેટલીક હુકીકત સમાવી છે. પ્રાંતે ૩-૪ સ્તવનાદિ છે, એકંદર સંબંધ સારા છે. તેમાં શુદ્ધભક્તિ પરિપૂર્ણ દર્શાવી છે. કિંમત છ આનાં રૂાપી છે. ભાવનગર યશોવિજય જૈન ગ્રંથમાળા ઓફીસમાં મળી શકે છે. ભુક ઉપયોગી છે.

૨ શ્રી અભયકુમાર મંત્રીશ્વરનું જીવન ચરિત્ર.

ભાગ ૨ જો.

આ વિભાગમાં તે ચરિત્રના સર્ગ ૪ (૧-૭-૮-૯) નો સમાવેશ કર્યો છે. તેથી હજી ત્રીજો ભાગ થશે. ભાષાંતર સુંદર કર્યું છે. પહેલો ભાગ વાંચનારાઓથી તેની પરીક્ષા થઈ ગયેલી છે. ચાર ચિત્રો બહુ સુંદર ને મોહક આપ્યા છે. શ્રીવિજયનેમિસૂરીશ્વરનો ફોટો પ્રારંભમાં આપેલો છે તે આકર્ષક છે. કિંમત રૂ. ૩) રાખી છે. તે ભુકના પ્રમાણમાં વધારે લાગે છે. ભાષાંતર કર્તા ભાઈ મોતીચંદ ઓધવજી ભાવનગરવાસી છે કે જેઓ સંસ્કૃત ભાષાના સારા અભ્યાસી છે.

૩ હીરપ્રશ્ન (પ્રશ્નોત્તર સમુચ્ચય)

આ ગ્રંથમાં બહુ બાબતોના ખુલાસાં આપેલા છે. ભાષા સંસ્કૃત છે. પડિત શ્રી પ્રીતિવિજયમહારાજે સંગૃહિત કરેલ છે. મુનિરાજ શ્રી ચતુરવિજયજીએ તૈયાર કરેલો છે અને શ્રી હંસવિજય જૈન શ્રી લાઇબ્રેરી અમદાવાદ તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલ છે. આ ગ્રંથ પ્રથમ છપાયેલ છે પરંતુ સંશોધન કાર્ય વિગેરે આમાં બહુ શ્રેષ્ઠ થયેલ છે, કિંમત લખવામાં આવી નથી. ખાસ વાંચવા લાયક છે.

૪ વર્તુલના માર્ગિક.

આ માર્ગિક સપ્ટેમ્બર માસથી નીકળતું શરૂ થયું છે. તે જૈનધર્મ પ્રકાશના વાર્તામાં સમાવવામાં છે. તેના ૩ અંકો નીકળ્યા છે. તેની સમાવેશ્યના કરતાં તેના ત્રીજી અને પ્રકાશકે કન્યાવિક્રમના નિયંત્રણ જે હકીકત હાથ ધરી છે અને તેને અંગે જે લેણે લખવામાં આવ્યા છે તેને અમે ખાસ આવશ્યક માનીએ છીએ. જે કન્યાઓને વેચવામાં ન આવે, વૃદ્ધવયવાગને આપવામાં ન આવે, બાળલગ્ન કરવામાં ન આવે તો હૃદયમાં કંપારી ઉઠે એવી વિધવાઓનો સમૂહ દેખાય છે તે બહુજ ઘટી જાય અને પુનર્વિગ્નનો સંચાલ પણ બહુજ ઘટી જાય. પુનર્વિગ્નનો સંચાલ ખરીરીતે કહીએ તો કન્યાવિક્રમના પ્રારણથીજ ઉભો થયો છે. તે સાથે પ્રથમની ત્રી છતાં, પુતાહિ છતાં, પ્રૌઢ અથવા વૃદ્ધવયે જેઓ ફરી પરણવા નીકળે છે અથવા પ્રથમની સ્ત્રીચાલીકના અભાવે પણ વૃદ્ધવયે જેઓ ફરી ફરીને પરણવા નીકળે છે, તેઓ સ્ત્રીજાતિને કેટલો અન્યાય આપે છે અને કેટલું અવિનિયમ કરે છે તે કહી શકાય તેમ નથી. આ બાબત માત્ર લેણે લખવા કરતાં હરેક જ્ઞાતિ મેળવી મેળવીને હરેક સ્થાને પ્રચલન કરવાની આવશ્યકતા છે. અમે એ માસિકની પ્રગતિ ધ્રુવીએ છીએ.

શ્રી ઘાટકોપર સાર્વજનિક હવટયા ખાતાનો

પ્રાથમિક રિપોર્ટ.

આ ખાતું હાલમાં ઘાટકોપર ખાતે સ્થાપવામાં આવ્યું છે. તેનો આ પ્રાથમિક રિપોર્ટ વાંચતા એવા ખાતાની ખાસ આવશ્યકતા છે. આ ખાતાએ સ્થાપનાએ એકદમ બહુ સારી પ્રગતિ કરી છે. અક્ટોબર તા. ૨૪ મી સુધીમાં રૂ. ૬૬૬૩૬) નું ફંડ તો જુદા જુદા કાર્યને અંગે થઈ ગયું છે. અને ૫૫૬ હવે બચાવ્યા છે. હાલ કામચલાઉ કમીટી નીમી છે, તેમાં પણ ઘણા લાયક શુદ્ધચે સંબંધિતા અને બહારગામના છે. એની અંદર બહોળે લાગે સ્થાનકવાસી બંધુઓના નામો દેખાય છે, તો મૂર્તિપુજક જેનોએ અને જેનેતર દયાળુ શુદ્ધચેએ તેમાં દાખલ થવાની ખાસ જરૂર છે. એક સુંબઈ શહેરમાં દર વર્ષે કપાતા ૧૪૪૦૦૦ દુધાળા દોરની હકીકત એટલી બધી અસરકારક આપી છે. કે તે રીપોર્ટ વાંચવાની ખાસ જરૂર છે. મરેલા દોરના અંગોમાં (લોહી, હાડકા વિગેરે) નો શુ' શુ' ઉપયોગ થાય છે તે પણ ખાસ બહુવાલાયક છે અને તે ઉપરથી જે વસ્તુ ત્યાજ્ય જણાય તે તાજવા લાયક છે. અમે એ ખાતાને હરેક દયાળુ બંધુઓએ સહાય કરવી એવી પ્રેરણા કરીએ છીએ અને એ ખાતાની પૂર્ણ રીતે પ્રગતિ ધ્રુવીએ છીએ.

શ્રી જૈન એસોસિએશન ઓફ ઇન્ડિયા—પુણે.

શ્રી જૈન એસોસિએશન ઓફ ઇન્ડિયા તરફથી દર વર્ષના રીવાજ

અનુસાર સને ૧૯૨૩-૨૪ ના વર્ષ માટે નીચે

મુજબ સ્કોલરશીપ આપવામાં આવી છે.

શેઠ કલ્યાણચંદ મૌભાગ્યચંદ સ્કોલરશીપ.

૧૨૦) અજમેરા વલ્લભદાસ જ સરાજ કનાતવાળા (સાવરકુંડલા)

ગ્રાન્ટ મેડીકલ કોલેજ—મુંબઈ

૧૦૦) શાહ વીરચંદ મેલાપચંદ કડોદ—સુરત. વીલસન કોલેજ—મુંબઈ

૫૦) શાહ ચંદુલાલ વનેચંદ—સુરત. એમ. ટી. ખી. આર્ટસ કોલેજ—સુરત

શેઠ શુભાણચંદ દમણીયા સ્કોલરશીપ.

૧૨૦) બાવીશી વારીલાલ મગનલાલ ચોકડી—ચુડા

એન. ઈ. ડી. એલનીયરીંગ કોલેજ—સિંધ—કરાચી

૭૦) શાહ મણિલાલ મોહનલાલ ઇલેલ—મહીકાદા શુજરાત કોલેજ—અમદાવાદ

૫૦) શાહ મોતીલાલ પાનાચંદ પાદશાકળાબુવન ટેકનીકલ ઇન્સ્ટીટ્યુટ—વડોદરા

એસોસિએશન હસ્તક વિદ્યાભ્યાસ ખાતેથી.

૧૫૦) શાહ ચંદુલાલ નાનચંદ અમેરીકા કેમેસ્ટ્રીના અભ્યાસ માટે.

૧૨૦) શાહ ગોરધનદાસ પ્રલચંદ જુનાગઢ કોલેજ ઓફ એલનીયરીંગ—પુના

૧૨૦) પારખ મુંદરલાલ મનસુખલાલ ખલાત કોલેજ ઓફ એલનીયરીંગ—પુના

૭૦) શાહ રતીલાલ મોતીલાલ કેરા. બરોડા કોલેજ—વડોદરા

૭૦) દોશી અમૃતલાલ ખીમચંદ ટીળા પાલીતાણા સુરત સાર્વજનિક કોલેજ—સુરત

બાણુ પત્રાલાલ પુનમચંદ જૈન સ્કોલરશીપ.

૧૦૦) ધોળકીયા કાંતિલાલ મણિલાલ વઢવાણ કેમ્પ. ગ્રાન્ટ મેડીકલ કોલેજ—મુંબઈ

૫૦) શાહ ચતુરદાસ મણિલાલ ધ્રાંગધ્રા સેન્ટ જેવીયર કોલેજ. મુંબઈ.

૧૧૧૦)

શ્રી જૈન શ્રેતાંબર એજ્યુકેશન બોર્ડ.

આ સંસ્થા તરફથી દરવર્ષે લેવામાં આવતાં વાર્ષિક હરીફાઈની ઇનામી પરીક્ષા સં. ૧૯૮૦ ના માગશર વદિ. ૭. તા. ૩૦-૧૨-૧૯૨૩ ના રોજ લેવામાં આવશે.

પરીક્ષામાં એસવા ઇચ્છનાર ઉમેદવારોએ તથા સંસ્થાઓ અને પાઠશાળાઓ જેમના તરફથી વિદ્યાર્થીઓ પરીક્ષામાં એસવાના હોય તેમણે અભ્યાસ કર્યા તથા ઉમેદવારોએ સરી મોકલવાનું ફોર્મ સેક્રેટરી શ્રી જૈન વેતાનગર એજ્યુકેશન બોર્ડ. નં. ૫૬૬. પાલધુની. મુંબઈ. નં. ૩ એ શિરનામે પૂરવું.

બી ઉપનિશ મારાદ અંથ. મુળ. ભાગ ૪ થી. સ્થાન ૧૮૫૧૨૪.

કિંમત. ૧૫૦ રૂપિયા.

આ ભાગ હાલનાં બહાર પડ્યા છે. તેમાં બે ગ્રંથ પૂર્ણ થયા છે. એની પાંચમી સુધી સુધી સંપૂર્ણ નથી, છતાં અનેક લોકોએ તેમજ મુનિમહારાજને મળેલા અર્ચકોને બેટ આપેલ છે. જે મળાવે તે સર્વને બેટ આપવાના સંબંધમાં ખાસ મિત્રવચ્ચીન હાથે સંચારનો કિંમતમાં એક રૂપિયો એછા લેવામાં આવે છે. પોસ્ટેજ આડ આના લાગે છે. બહુજ ઉપયોગી છે.

શ્રી ત્રિપટિ સલાકા હુદ્ધ અરિત્ર ભાષાંતર હશે પર્વ મળી શકે છે.

દરેક જૈન બાંધુએ અવરજ રાખવા લાયક છે.

વિભાગ ૧ લો. પર્વ ૧-૨. શ્રી કમલદેવ-અનિતનાથ ચરિત્ર. ૩-૪-૦

વિભાગ ૨ નો. પર્વ ૩ થી ૬. શ્રી સંતવનાથજીથી મુનિમુવત સ્વામી મુખીના ચરિત્રો. ૨-૪-૦

વિભાગ ૩ નો. પર્વ ૭-૮-૯. જૈન સમાયણ અને ૨૧-૨૨-૨૩ મા પ્રભુના ચરિત્રો. ૪-૦-૦

વિભાગ ૪ થો. પર્વ ૧૦ મું. શ્રી મહાવીર સ્વામી ચરિત્ર. ૨-૮-૦

આરે વિભાગ સાથે મંગાવનાર પાસેથી રૂ. ૧૧ લેવામાં આવશે. પરિશિષ્ટ પર્વ ભાષાંતર પણ આના સંબંધવાળું છે. તેમાં શ્રી જગજીવન ચરિત્ર ૧૬ કથાઓ સાથે અને બીજા આચાર્યોનાં ચરિત્રો છે. ૧-૮-૦

શ્રી પ્રિયંકર નૃપ ચરિત્ર ભાષાંતર.

આ શ્રી ઉવસગહર સ્તોત્રના પ્રભાવ ઉપર આપેલું ચરિત્ર છે. તેની આ બીજી આવૃત્તિ છે. બહુ રસિક છે. વાંચવા માંડ્યા પછી પૂરું કર્યા શિવાય મૂકાય તેમ નથી. પ્રાંત ભાગમાં વધારે ગાથાના ઉવસગહર આપેલા છે. કિંમત ૬ આના સળેલ છે.

પોસ્ટેજ ૦-૧-૬

પ્રતિક્રમણના હેતુ.

પ્રતિક્રમણ કરનાર દરેક બાંધુઓએ-શ્રાવકોએ તોગજ શ્રાવિકાઓએ ખાસ વાંચવા લાયક છે. તે વાંચ્યા પછી પ્રતિક્રમણ કરવામાં મુદ્દેજ ભાવ પ્રગટ થાય છે. પ્રતિક્રમણની અંદરના સૂચના અર્થ બાળનારને આ લોક વાંચતાં બહુ આવહાન થાય તેમ છે. આવી ઉપયોગી લોક સાધુ સાધ્વીઓએ પણ જેઓ એ ગ્રંથ વાંચી ન શકે તેમણે વાંચવા ચોગ્ય છે. કિંમત આડ આના. પોસ્ટેજ એક આનો.

શ્રી ઉમરાજા પાંજરાપોળ લોટરી. હેડ ઓફીસ-માવનગર.

સ્વાર્થ સાથે પરસ્વાર્થ સાથે.

સંન વાવનગરની નામદાર ટાઉન્સીલ એક એકબીનીરૂશનની ખાસ પરવાનગીથી. બીજું રેકર્ડિંગ તા. ૧-૧-૨૪ ના રોજ નીકળશે. ટીકીટ ૧૨૫૫૦. એક ટીકીટની કિંમત રૂ. ૧). ઇનામોની સંખ્યા ૭૫૦ જે એક ઇનામ ૧૫૦૦ નું છે.